

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Berouně rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Švarcovou ve věci
žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně] zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem [adresa], [obec a číslo]
za účasti vedlejšího účastníka
na straně
žalobkyně [územní celek], [IČO]
sídlem [adresa]
zastoupený advokátem JUDr. [jméno] [příjmení]
sídlem [adresa]
proti
žalovanému: [osobní údaje žalovaného]
sídlem [adresa žalovaného]
zastoupený advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]
sídlem Národní [číslo], [PSČ] [obec a číslo]
o žalobě na určení vlastnického práva

takto:

- I. Určuje se, že žalobkyně je vlastníkem a Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových má příslušnost hospodařit s pozemkem parc. [číslo] o výměře 630 m², v k.ú. [obec], který byl utvořen oddělením z pozemku parc. [číslo] na základě geometrického plánu [číslo] 2003

- zhotovitele [jméno] [příjmení] [číslo] 2003, ověřeného úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. [jméno] [příjmení] dne [datum], který je nedílnou součástí tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3 551 Kč.
 - III. Žalovaný je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 53 482 Kč k rukám právního zástupce vedlejšího účastníka, JUDr. [jméno] [příjmení], advokáta.
 - IV. Žalovaný je povinen zaplatit do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku soudní poplatek ve výši 5 000 Kč na účet Okresního soudu v Berouně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se původně domáhala žalobou podanou u zdejšího soudu dne [datum] určení svého vlastnického práva k celému pozemku parc. [číslo] parc. [číslo] v k.ú. [obec] in eventum k pozemku parc. [číslo] o výměře 1 060 m², v k.ú. [obec], který byl utvořen oddělením z pozemku parc. [číslo] na základě geometrického plánu [číslo] 2003 zhotovitele [jméno] [příjmení] [číslo] 2003 ověřeného úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. [jméno] [příjmení] dne [datum] (dále také jaké „ pozemek parc. [číslo]“), a k pozemku parc. [číslo] o výměře 630 m², v k.ú. [obec], který byl utvořen oddělením z pozemku parc. [číslo] na základě geometrického plánu [číslo] 2003 zhotovitele [jméno] [příjmení] [číslo] 2003, ověřeného úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. [jméno] [příjmení] dne [datum] (dále také jaké „ pozemek parc. [číslo]“). Po částečném zpětvzetí a změně žaloby se žalobkyně domáhala pouze určení svého vlastnictví k pozemkům parc. [číslo]. Žalobkyně spatřovala naléhavý právní zájem na požadovaném určení v tom, že je žalovaný zapsán jako vlastník předmětných pozemků v katastru nemovitostí. Žalobkyně byla přesvědčena, že předmětné pozemky jsou v jejím vlastnictví, neboť převzala jejich držbu na základě neplatné kupní smlouvy z [datum] uzavřené s manželi [příjmení], jejímž předmětem byl prodej pozemku parc.č [číslo] a parc. [číslo] v k.ú. [obec] (dále také jako pozemek „ parc. [číslo]“ a „ parc. [číslo]“). Po uzavření této smlouvy začala žalobkyně nakládat s pozemky jako s vlastními, neboť na nich počátkem 80. let vybuodovala prostřednictvím své státní rozpočtové organizace Technické a zahradní služby [obec] (dále také jako „ TZSMB“) opěrnou betonovou zeď. Zeď byla vybudována za účelem zajištění ochrany řeky [anonymizováno] proti přiblížení odpadu ležícího nad ní a k zajištění filtrace vody prosakující ze skládky. Touto zdí byly pozemky viditelně odděleny od ostatních pozemků a žalobkyně je funkčně upravila a učinila je součástí funkčního celku skládky, zbuodovala na nich jímky a jiná zařízení, které udržovala a monitorovala, a držela je ještě před tím, než došlo k jejich zahrnutí odpadem. Přípravou a stavbou opěrné zdi v rozhodném období a přípravou rozšíření skládky žalobkyně projevila vůli nakládat s předmětnými pozemky jako s vlastními a chopila se držby a právního panství nad nimi. Žalobkyně se vždy chovala jako vlastník pozemků a ve svém vlastnickém právu nebyla nikým omezována. TZSMB pak přešla na MNV [obec], a poté na [stát. instituce] a ke dni [datum] pak byla zrušena. Předmětné pozemky, na nichž byla umístěna skládka, přešly dnem účinnosti zákona o půdě do vlastnictví vedlejšího účastníka ([územní celek]). Ten předmětné části pozemku užíval a od ukončení skládkování v roce 1995 až nejméně do roku 2000 skládku monitoroval, kontroloval a připravoval rekultivaci pozemků. Následně se pak předmětné pozemky vrátily do vlastnictví žalobkyně, neboť vedlejší účastník nepodal do [datum] návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. S ohledem na to, že v rozhodném období zákona o půdě držel pozemky stát, měl žalovaný a jeho právní předchůdci uplatnit svůj nárok podle restitučních předpisů. Ve vztahu k pozemku parc. [číslo] svědčilo v tomto směru postavení oprávněné osoby žalovanému s ohledem na jím uzavřenou kupní smlouvu z [datum]. Jeho vlastnické právo pak bylo zpochybněno v roce 1991 s odkazem na kupní smlouvu z [datum]. Teprve v souvislosti se soudním sporem týkajícím se tohoto pozemku u zdejšího soudu pod sp. zn. [spisová značka] byla řešena platnost uvedené kupní smlouvy. Pokud jde o pozemek parc. [číslo] svědčilo postavení oprávněných osob ve smyslu restitučních předpisů původním vlastníkům,

manželům [příjmení], resp. jejich právním nástupcům, kteří proto měli uplatnit nárok vydání tohoto pozemku podle těchto předpisů. Důvodem bylo, že v obnoveném dědickém řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [číslo] žalobkyně vznesla námitky vůči zařazení tohoto pozemku do dědictví po [jméno] [příjmení] s poukazem na uvedenou kupní smlouvu z roku 1979. Protože restituční nárok nebyl uplatněn, uzavřeli právní nástupci manželů [příjmení] kupní smlouvu ze dne [datum] se žalovaným jako nevlastníci, a žalovaný nenabyl k pozemku vlastnické právo, resp. měl k němu pouze tzv. knihovní držbu. Z těchto důvodů nelze podle žalobkyně poskytnout žalovanému ochranu vlastnického práva k předmětným pozemkům.

2. Žalovaný považoval žalobu za neúvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl. Podle žalovaného se žalobkyně vystavěním tzv. opěrné zdi v letech 1980 až 1983 neujala držby pozemků, a nebyly pro to ani splněny podmínky. Žalobkyně se výstavbou mohla ujmout držby pouze části pozemků pod zdí, a to jen dočasně po dobu výstavby. Žalobkyně posléze tuto zeď opustila a nijak ji neudržovala, a ani nebránila žalovanému a jiným subjektům v pohybu kolem ní. Žalobkyně podle žalovaného neprokázala existenci tvrzených stavebních zásahů na pozemcích, ani to, že je prováděla právě ona, a nikoliv jiné subjekty. Protože zeď měla jen ochrannou a environmentální funkci, žalovaný jejímu umístění nebránil. Ve chvíli, kdy začalo zavážení pozemku skládkovým materiálem, žalovaný se proti tomu kontinuálně bránil. Skládky byla vybudována nelegálně a jsou v ní obsaženy nebezpečné látky prosakující do podloží. Žalovaný považoval za pomýlenou právní konstrukci, že by on či jeho právní předchůdci měli žádat o vydání pozemků podle restitučních předpisů. Žalovaný nabyl pozemek parc. [číslo] v roce 1984 a pozemek parc. [číslo] v roce 2000 na základě platných kupních smluv a jako jejich vlastník byl takto zapsán v katastru nemovitostí, kde je takto evidován dosud bez jakýchkoliv duplicitních zápisů. Žalovaný, i členové jeho rodiny pozemky po celou předmětnou dobu nepřetržitě užívali a žalovaný měl kontrolu nad jejich faktickým stavem. Navíc držba nezávisí na užívání pozemků, neboť právem vlastníka je i věc neužívat. Žalovaný poukázal na to, že vedlejší účastník vydal v roce 1984 souhlas s prodejem pozemku parc. [číslo] žalovanému, který by nebyl vydán, pokud by byl na straně žalobkyně či vedlejšího účastníka úmysl, aby se stavbou opěrné zdi ujali držby a vlastnictví pozemku. Dále poukázal na to, že vedlejší účastník na něj a jeho tehdejší manželku podal v roce 1992 neúspěšnou žalobu na vydání pozemku parc. [číslo] což bylo potvrzeno i rozhodnutím Nejvyššího soudu. Žalovaný tento spor nikdy nevnímal tak, že by bylo ohroženo jeho vlastnictví k pozemkům, ale jednalo se pouze o vyklizení pozemků, kterého se žalovaný následně domáhal v řízení vedeném u zdejšího soudu od sp.zn. [spisová značka]. Žalovaný tak aktivně bránil své vlastnické právo. Žalobkyně proto nebyla v dobré víře, že je vlastníkem pozemků, a nemohla je nikdy vydržet. [ulice] účastník na pozemcích provozoval a rozšiřoval skládku a žalovaný po dobu téměř 30 let vedl soudní spory, jejichž výsledkem bylo zastavení skládkování. Pokud by se žalobkyně začala považovat za vlastníka pozemků, je nepředstavitelné, že by o těchto sporech nevěděla. Žalovaný pak polemizoval s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2135/2017, a poukázal na to, že v tomto rozhodnutí soud konstatoval, že navážení odpadků na předmětné pozemky nelze považovat za ujmoutí se držby pozemků. I pokud by žalovaný v minulosti hypoteticky pozbyl vlastnictví k pozemkům, nabyl jej opět vydržením, protože byl jako vlastník pozemků po celou dobu zapsán v katastru nemovitostí, byl v dobré víře ohledně své držby a hradil daň z nemovitosti za tyto pozemky. Této skutečnosti svědčí i následné jednání žalobkyně, a vlastnictví žalovaného mu potvrdili různé orgány, které s ním jednaly jako s vlastníkem pozemků. Žalovaný popřel, že by měl úmysl žalobou na vyklizení odpadků podanou v roce 2004 obcházet restituční předpisy, což by bylo podle citovaného rozsudku vodítkem pro to, aby se mohl domáhat určení vlastnictví podle obecného předpisu. Podle žalovaného je vyloučena aplikace restitučních předpisů, neboť žalobkyně nenabyla pozemky kupní smlouvou uzavřenou v tísní za nápadně nevýhodných podmínek. Nebyly proto splněny podmínky, aby se žalovaný mohl domnívat, že je oprávněnou osobou podle restitučních předpisů.

3. [ulice] účastník uvedl, že žalovaný není vlastníkem předmětných pozemků, neboť stát převzal fakticky předmětné části pozemku do své držby v rozhodném období, a proto měl žalovaný a jeho

právní předchůdci uplatnit nárok na vydání pozemků podle restitučních předpisů. [ulice] účastník v tomto směru poukázal na spis vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. [spisová značka], a na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2135/2017 a v něm obsažený závazný právní názor. [příjmení] předmětných pozemků je žalobkyně, která se chopila držby pozemků na základě kupní smlouvy uzavřené s manželi [příjmení] dne [datum] a byla proto v dobré víře, že jí pozemky patří. Žalobkyně pak opírá své vlastnické právo zejména o zákon o půdě, zákon o převodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí a judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu. Z tohoto důvodu žalovaný v letech 1984 a 2000 neuzavřel platně kupní smlouvy k pozemkům, protože je uzavřel s nevlastníky. Žalovanému bylo známo, že na pozemku parc. [číslo] stála již v roce 1984 opěrná zeď skládky, a žalovaný až do roku 1991 nepovažoval pozemky za zdi za své vlastnictví. Dále mu bylo v roce 2000 známo, že na pozemku parc. [číslo] bylo skládkování již ukončeno. Žalovaný neprokázal, že by předmětné pozemky on i členové jeho rodiny a jeho právní předchůdci nepřetržitě a nerušeně užívali, a svědčí mu pouze tzv. knihovní držba. Po celou dobu se pak nebránil neoprávněným zásahům do jeho vlastnického práva, přestože bylo zpochybňováno. Žalovaný i jeho právní předchůdci o skládce včetně zdi na pozemcích a o jejím provozu věděli, a přestože byli zapsáni jako vlastníci pozemků v katastru nemovitostí, měli uplatnit své restituční nároky. Závětní dědičky po manželech [příjmení] uplatnily některé restituční nároky, nikoliv však k pozemkům parc. [číslo] z nichž jsou předmětné pozemky vytvořeny, neboť věděly o dvojím prodeji těchto pozemků. Žalovaný podal zcela záměrně proti vedlejšímu účastníkovi žalobu na vyklizení pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec] namísto toho, aby uplatnil svůj restituční nárok, neboť mu primárně šlo a nejde o vyklizení pozemku, ale pouze o finanční náhradu v řádu stamilionů korun.

4. Okresní soud v Berouně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 20. 10. 2021, č.j. 10 C 438/2020-230, tak, že žalobě v celém rozsahu vyhověl (výrok I. rozsudku), rozhodl o nákladech řízení účastníků (výrok II. a III. rozsudku) a o povinnosti žalovaného zaplatit státu soudní poplatek za žalobu (výrok IV. rozsudku). K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 5. 2022, č.j. 19 Co 43/2022-282, rozsudek Okresního soudu v Berouně ze dne [datum] potvrdil v části týkající se pozemku parc. [číslo] ve zbývajícím rozsahu rozsudek zrušil. Ohledně pozemku parc. [číslo] nabylo rozhodnutí právní mocí dne [datum] a předmětem řízení tak zůstal pouze pozemek uvedený ve výroku I tohoto rozsudku, tj. parc. [číslo].

5. Žalobkyně poté doplnila, že je vlastníkem pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec] v důsledku vydržení. Podle žalobkyně věděly [jméno] [příjmení] i dědičky [jméno] [příjmení] o zpochybňování vlastnictví k pozemkům již v průběhu dědického řízení. Žalobkyně se chopila držby pozemku parc. [číslo] jako oprávněný držitel, neboť opírala svoji držbu a dobrou víru o kupní smlouvu z [datum] uzavřenou mezi MNV [obec] a manželi [příjmení]. Podle tehdejších právních předpisů nebyla k převodu na žalobkyni třeba registrace smlouvy a zápis do tehdejší evidence nemovitostí. Žalobkyně proto byla přesvědčena, že drží pozemek oprávněně na základě platné smlouvy. Platnost smlouvy byla napadena až v souvislosti se sporem vedeným u zdejšího soudu pod sp.zn. [spisová značka], jehož však žalobkyně nebyla účastníkem. Žalobkyně vykonávala oprávněnou držbu prostřednictvím svých orgánů státní správy (MNV [obec] a TZSMB), a to nejpozději od roku 1980 do [datum] s tím, že se započtením doby trvání oprávněné držby před [datum] nabyla vlastnické právo k předmětnému pozemku vydržením, resp. jí se započtením držby státu k tomuto datu nabyli vedlejší účastníci jako právní nástupce žalobkyně. Žalobkyně předmět držby vymezila vybudováním opěrné zdi, a předmětný pozemek spolu s pozemkem parc. [číslo] funkčně upravila, a učinila je dalšími opatřeními součástí funkčního celku skládky, zbudovala na nich jímky a jiná zařízení, která udržovala a monitorovala. Žalobkyně tak měla vůči nakládat s pozemky jako s věcí vlastní a fyzicky s ní disponovat i navenek vůči třetím subjektům. Pozemek parc. [číslo] byl od ostatních pozemků viditelně oddělen a stal se samostatným předmětem vydržení. Naproti tomu žalovanému a jeho právním předchůdcům jako knihovním vlastníkům chyběla držební vůle, a tito předmětný pozemek nepovažovali nejméně v roce 1996, resp. v roce 2000 za předmět svého

vlastnictví ani držby, a nechopili se držby a bez výhrad respektovali držbu státu, (resp. vedlejšího účastníka). Z těchto důvodů dědicové [anonymizováno] nemohli platně převést vlastnické právo k pozemku na žalovaného v roce 2000. S ohledem na následný přechod vlastnictví z vedlejšího účastníka na žalobkyni je žalobkyně vlastníkem předmětného pozemku.

6. [ulice] účastník doplnil, že žalobkyně je vlastníkem předmětného pozemku, který nabyta vydržením, neboť se jako oprávněný držitel chopila jeho držby v dobré víře na základě kupní smlouvy z [datum] a pozemek držela zákonem stanovenou vydržecí dobu. Žalobkyně vykonávala oprávněnou držbu prostřednictvím svých organizačních složek MNV [obec] a TZSMB od roku 1980 do [datum], kdy nabyta účinností novela občanského zákoníku provedená zákonem č. 509/1991 Sb., případně od [datum] vykonával držbu vedlejší účastník jako právní nástupce žalobkyně a detentorem byla TZSMB. Žalobkyně, respektive vedlejší účastník takto vykonávali oprávněnou držbu pozemku až roku 1996. Podle vedlejšího účastníka byla kupní smlouva z [datum] teprve po 15 letech posouzena Krajským soudem v Praze jako neplatná (v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [spisová značka]), a to pouze v odůvodnění v rámci řešení předběžné otázky, nikoliv v meritorním výroku. Protože žalobkyně nebyla účastníkem tohoto sporu, nejsou pro ni rozhodnutí vynesena v daném řízení závazná. Podání žaloby v řízení vedeném pod sp. zn. [spisová značka] vedlejším účastníkem pak svědčí o jeho přesvědčení, že je oprávněným držitelem předmětného pozemku, byť se týkal vyklizení pozemku parc. [číslo] pod betonovou zdí, kam se měla skládka rozšiřovat. Žalovaný, ani [příjmení] a jejich dědici sporné pozemky od roku 1980 nedrželi, neužívali a nepovažovali je za předmět svého vlastnictví. Žalobkyně pak ničeho o jejich jednáních nevěděla a nebyla rovněž ani účastníkem dědického řízení po [jméno] [příjmení]. Z tohoto důvodu neměly tyto skutečnosti vliv na její oprávněnou držbu, dobrou víru a trvání doby nutné pro vydržení. Žalobkyně se chopila držby předmětného pozemku a kromě stavby zdi zbudoval jímky a prúsaky za účelem jímání a zadržování vod a tato zařízení monitorovala a udržovala. Držbu pozemku tedy zahájila dříve, než došlo k jejich zahrnutí odpadem. Žalobkyně tak měla vůli nakládat s pozemky jako s věcí vlastní a fyzicky s nimi disponovat i navenek vůči třetím subjektům. [ulice] účastník rovněž poukázal na pouze knihovní vlastnictví jiných osob k předmětnému pozemku, které nemohly nakládat s pozemky jako vlastními a fyzicky se chopit jejich držby, a proto převod vlastnického práva na žalovaného v roce 2000 nebyl učiněn platně.

7. Žalovaný poté uvedl, že žalobkyně i přes poučení soudu neunesla své břemeno tvrzení ohledně vydržení jejího vlastnického práva, a nepředložila v tomto směru důkazy. Pozemky parc. [číslo] byly užívány podle svého účelu a byly oploceny s některými dalšími pozemky manželů [příjmení], kteří zde do roku 1971 chovali ovce. Pozemek parc. [číslo] nebyl využíván k zemědělské činnosti a nikdo na něm nehospodařil; pouze [příjmení] zde sbírali ovoce. Na zmiňovaných pozemcích (parc. [číslo]) se na 0,1 %, resp. 0,5 % jejich rozlohy nacházela stavba zdi, ovšem její údržbu nikdo neprováděl. Podle žalovaného je třeba zeď hodnotit jako neoprávněnou stavbou na cizím pozemku, a takto ji museli vnímat i dědičky po [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Stav obou pozemků nad zdí byl stejný jako pod zdí, a to až do roku 1992, kdy MÚ [obec] začal na pozemky sypat odpadky. Tím se však MÚ [obec] nechopil držby pozemků a nevyloučil drážební vůli jejich vlastníka. Nad zdí se nenacházely jakékoliv známky toho, že by pozemky mohly někdy sloužit ke skládkování, a nic nesvědčilo ani tomu, že by pozemky užíval vedlejší účastník či jiný subjekt (třetí osoby a podniky). Jakmile k tomu v roce 1991 došlo, začal žalovaný tuto skutečnost řešit úřední cestou. Žalovaný nabyt pozemek parc. [číslo] v roce 2000, nicméně jej již od roku 1984 bezplatně užíval jako jeho detentor spolu s funkčně souvisejícím pozemkem parc. [číslo] na základě svolení pana [příjmení]. V době uzavření kupní smlouvy z roku 2000 byly pozemky parc. [číslo] žalovaným oploceny spolu s dalšími pozemky zhruba po trase původního ohrazení až ke zdi a žalovaný využil zeď jako kus hrazení. Žalovaný, jeho rodina a přátelé využívali pozemky v rámci agroturistiky pro pěší chůzi a pohyb koní. Žalovaný se choval jako vlastník pozemku a jeho vlastnické právo nebylo nikým zpochybňováno, a nebyl ve výkonu tohoto práva nikým rušen. Do doby násypu odpadků v roce 1992 měl žalovaný plnou kontrolu nad faktickým stavem pozemku parc. [číslo] což potvrdil i MÚ

[obec] podáním žaloby na jeho vyklizení. Žalovaný rovněž poukázal na to, že platil daň z nemovitosti obou pozemků, a tato daň mu nikdy nebyla finančním úřadem vrácena. Žalovaný se dále vyjadřoval k držbě a vlastnictví pozemku parc. [číslo]. Žalovaný měl za to, že vydržel vlastnické právo k pozemku parc. [číslo] při zápočtu doby oprávněné držby i jeho právních předchůdců, a to k [datum] či [datum]. Případně došlo k vydržení vlastnictví již jeho právními předchůdci k [datum], protože byli v dobré víře o tom, že jim pozemek vlastnický patří nejpozději ode dne následujícího po uplynutí lhůty k podání restitučního návrhu. Žalovaný poukázal na to, že státní notářství v [obec] schválilo dohodu dědiček [jméno] [příjmení] ohledně pozemku parc. [číslo] dědičky nabyly tento pozemek v dobré víře. I když MÚ [obec] následně dohodu zpochybnil, řízení pravomocně skončilo jejím potvrzením dne [datum]. Rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne [datum] pak nabyli spoluvlastnictví k pozemku parc. [číslo] děti po zemřelé [jméno] [příjmení] a jejich vlastnické právo nebylo zpochybňováno. Podíloví spoluvlastníci pak dne [datum] prodali kupní smlouvou předmětný pozemek žalovanému. Vzhledem k tomu, že pozemky byly drženy žalovaným a jeho právními předchůdci v dobré víře, a držbu téže věci nemůže pojmově vykonávat současně více subjektů, považoval žalovaný žalobou za nedůvodnou. Pokud jde o vyjádření vedlejšího účastníka, je třeba na něj podle žalovaného nahlížet z hlediska ustanovení § 93 odst. 3 o.s.ř.

8. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaný uzavřel dne [datum] kupní smlouvu sepsanou formou notářského zápisu notářkou Mgr. [jméno] [příjmení], sp.zn. [spisová značka], [spisová značka], s právními nástupci manželů [příjmení], jejímž předmětem byl prodej pozemku parc. [číslo]. Mezi účastníky bylo dále nesporné, že opěrnou zeď na tomto pozemku nevybudoval žalovaný, ale jejím investorem byla žalobkyně jako stát. Opěrná zeď byla připravována na konci 70. let 20. století, přičemž byla vystavěna na pozemku nejpozději do roku 1982 nebo 1983. Ke dni [datum] provozoval předmětnou skládku nad opěrnou zdí, a to v [příjmení] rokli v místě na [anonymizováno], MNV [obec] prostřednictvím státní příspěvkové organizace TZSMB. Skládkování bylo ukončeno v roce 1996. Mezi účastníky nebylo rovněž sporu o tom, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 C 139/1992 bylo prokázáno, že kupní smlouva ze dne [datum] nebyla s manželi [příjmení] uzavřena platně. Žalovaný ani jeho právní předchůdci neuplatňovali restituční nárok na vydání pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec]. Mezi účastníky bylo také nesporné, že pozemek parc. [číslo] v k.ú. [obec] není prozatím zapsán jako samostatný pozemek v katastru nemovitostí. Soud vzal tyto nesporné skutečnosti za svá skutková zjištění dle ust. § 120 odst. 3 o.s.ř.

9. Po zkonstatování dosud provedených důkazů a doplnění důkazu objednávkou [číslo] ze dne [datum] soud zjistil následující skutkový stav.

10. Podle výpisu z katastru nemovitostí pro [list vlastnictví] pro k.ú. [obec] spolu s ortofotomapou je žalovaný zapsán jako vlastník pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec]. Na části tohoto pozemku se nachází těleso skládky, které je zadržováno opěrnou zdí.

11. Ze znaleckého posudku [číslo] vypracovaného Ing. [jméno] [příjmení] dne [datum], vyplývá, že znalkyně provedla zaměření skládky domovního odpadu v lokalitě na [anonymizováno]. Znalkyně zjistila, že skládka již není provozována, vyplňuje bývalou přirozenou stráž, a byla částečně rekultivována navezením zeminy. V jihozápadní části tvoří hranici skládky opěrná zeď z betonových dílců v délce 50 m postavená napříč údolím. Ve střední části má zeď výšku 6 m. Nad korunou zdi tvoří navezený odpad strmý svah do výše 25 m. Podél zdi jsou ve svahu na obou stranách vybudována betonová odvodňovací koryta. Čelo skládky volně navazuje na opěrnou zeď a není zde patrné žádné zpevnění. Podle závěru znalkyně se skládka domovního odpadu „[ulice]“ povolena rozhodnutím MÚ v [obec] ze dne [datum] na pozemcích parc. [číslo] parc. [číslo] v k.ú. [obec] mimo jiné nachází též na pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec] v rozsahu uvedeném v geometrickém plánu [číslo] 2003, tedy na předmětném pozemku nově označeném jako parc. [číslo] o výměře 630 m² (utvořeném z pozemku parc. [číslo]). Stav skládky v terénu, její hranice skládky a poloha opěrné zdi odpovídá zaměření dle geometrického plánu [číslo] 2003 ze dne

[datum] vyhotoveného [jméno] [příjmení], geodetická kancelář a ověřeného úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. [jméno] [příjmení] dne [datum] (příloha [číslo] posudku). Podle ortofotomap na č.l. 125 a 126 ve spojení s uvedeným znaleckým posudkem činí vzdálenost opěrné zdi k hranici pozemku parc. [číslo] m.

12. Z vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne [datum] adresovaného žalovanému, je zřejmé, že skládka [obec] – [ulice] byla povolena rozhodnutím ONV v [obec] ze dne [datum]. Dne [datum] bylo Okresním národním výborem v [obec] povoleno rozšíření skládky a stavba opěrné zdi. Dne [datum] vydal MÚ [obec] stavební povolení na rozšíření skládky na pozemku parc. [číslo]. Dne [datum] pak MÚ [obec] vydal dodatečné povolení stavby a povolení užívání stavby skládky domovního odpadu na pozemcích parc. [číslo] parc. [číslo] v k.ú. [obec]. Dne [datum] Okresní úřad v [obec] schválil provozní řád skládky na uvedených pozemcích pro provozovatele TZSMB (viz rovněž zprávy CHKO [anonymizováno] kras – odborného stanoviska k odstranění skládky ze dne [datum]). Skládkování komunálního odpadu bylo ukončeno [datum] a na skládku byla dovážena výkopová zemina a hlusina. Provoz skládky byl zcela zastaven k [datum]. Ministerstvo uzavřelo, že neexistuje právní důvod umístění skládky na pozemku parc. [číslo] jedná se o stavbu na cizím pozemku. K umístění skládky na pozemku parc. [číslo] se Ministerstvo nijak nevyjadřovalo. Ministerstvo dále uvedlo, že není reálné přestěhování skládky, přičemž nejvhodnějším řešením je dokončení rekultivace skládky a provozování jejího monitoringu.

13. Ze zprávy CHKO [anonymizováno] kras – odborného stanoviska k odstranění skládky ze dne [datum] (viz spis zdejšího soudu sp.zn. [spisová značka]) vyplývá, že části parcel [číslo] byly odňaty za účelem výstavby panelové účelové přístupové komunikace, což bylo projednáno v roce 1983. Provozovatelem skládky byl tehdejší podnik TZSMB a následně Technické služby [obec], v nichž měl vedlejší účastník obchodní podíl. Skládka až do počátku 90. let 20. století téměř nepřetržitě hořela. Rekultivace skládky byla opakovaně projednávána již v 70. letech, a v roce 1978 bylo rozhodnutím ONV [obec] uloženo TZSMB započítí rekultivačních prací pozemku parc. [číslo] což bylo projednáváno i v roce 1983 a 1989. Na místním šetření v roce 1988 bylo prioritně dohodnuto, že materiál bude navážen na západní polovinu tělesa skládky. V květnu 2010 skládka zasahovala i na pozemek parc. [číslo] v k.ú. [obec].

14. Z obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. [spisová značka], a to z vyjádření odboru Vodního a lesního hospodářství a zemědělství ONV [obec] ze dne [datum] soud zjistil, že Okresní národní výbor v [obec] požádal uvedený odbor o vyjádření v souvislosti s projektovanou skládkou domovních pevných odpadů na pozemcích parc. [číslo] v k.ú. [obec], v lokalitě [příjmení] rokle, a vybudováním opěrné zdi v roklí směrem k řece [anonymizováno]. Podle vyjádření byl tehdy pozemek parc. [číslo] již fakticky zavezen skládkou, která pokračovala na sousední pozemek parc. [číslo]. V této souvislosti bylo provedeno deset sond za účelem zjištění základových poměrů v místě uvažované opěrné zdi, aby nebyla zasažena podzemní voda. [příjmení] odváděných vod měl chránit filtr se šterkovou úpravou. Ze záznamu o prověrce přípravy výstavby opěrné zdi u skládky pevných domovních odpadků na [anonymizováno] ze dne [datum] a zápisu TZSMB ze dne [datum] za účasti OHS [obec] a MNV [obec] vyplývá, že Okresní národní výbor [obec] (dále také jako „ ONV [obec]“) řešil stavbu opěrné železobetonové zdi skládky pevných domovních odpadů. Jejím účelem bylo zabránit splavení skládky při deštích do [anonymizováno] a prodloužení životnosti skládky o dalších 10 až 15 let. Pod zdí byly usazovací jímky s filtrem pro odtok vody a výluhů. Na stavbu zdi byl vypracován projektový úkol.

15. Z kupní smlouvy ze dne [datum] soud zjistil, že měla být uzavřena mezi manželi [jméno] a [jméno] [příjmení] jako prodávajícími a Městským národním výborem v [obec] (dále také jako „ MNV [obec]“) jako stranou kupující. Touto smlouvou manžele [příjmení] měli prodat Československému státu, tedy žalobkyni, zemědělské pozemky parc. [číslo] v k.ú. [obec] za kupní cenu 39 490 Kč stanovenou dle znaleckého posudku znalce [jméno] [příjmení]. Správcem pozemků se podle smlouvy měl stát MNV v [obec] Smlouva nepodléhala registraci a měla nabýt platnosti dnem jejího uzavření.

16. Z obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu po sp.zn. 7 C 40/2004, a to ze stanoviska Správy CHKO [anonymizována dvě slova] ze dne [datum] vyplývá, že Správa souhlasila s vynětím pozemků parc. [číslo] v k.ú. [obec] z lesního půdního fondu pro zřízení skládky odpadků, s tím, že se jednalo jen o evidenční změnu, neboť odpadky byly na pozemky ukládány již řadu let. Správa proto požadovala rekultivaci pozemků a ukončení ukládání odpadků v místech stávající opěrné zdi s ohledem na umístění skládky v CHKO [anonymizována dvě slova]. Podle zprávy pro [jméno] [příjmení] v [obec] projednané [datum] (viz zpráva MNV ze dne [datum]) se měla zabezpečit projektová příprava pro vybudování další opěrné zdi v souvislosti s rozšířením životnosti skládky o dalších 10 až 12 let s tím, že skládka měla být řízená (viz rovněž koncepce rozvoje služeb, obchodu a dopravy do roku 1990 MNV [obec] z dubna 1983). Podle zápisu z řešení negativních vlivů skládky ze dne [datum] jednotlivé vrstvy skládky prohořivaly, a proto bylo rozhodnuto o oplocení skládky a byla požadována její rekultivace. Dále mělo být zajištěno pravidelné rozhrnování zeminy, a bylo přijato opatření proti hoření skládky. Z podání ze dne [datum] vyplývá že MNV [obec] požádal Správu CHKO [anonymizována dvě slova] o vyjádření k plánovanému zřízení panelové komunikace pod skládkou [ulice] za účelem zajištění přístupu k čistícímu zařízení a opěrné zdi a její opravě a údržbě v souvislosti s rozšířením životnosti skládky. MNV [obec] přípisem ze dne [datum] (viz spis zdejšího soudu sp.zn. 7 C 40/2004) vyslovil souhlas s vynětím pozemků parc. [číslo] o výměře 0, [číslo] ha pro panelovou účelovou komunikaci k opěrné zdi skládky a nesouhlasil s vybudováním další opěrné zdi.

17. Z obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. 7 C 40/2004 soud zjistil, že zástupce TZSMB projednával dne [datum] tehdejší stav skládky na [anonymizováno] (viz záznam z jednání z tohoto dne) a MNV [obec] řešil rekultivaci skládky (viz pozvánka MNV v [obec] ze dne [datum]). Podle zápisu z jednání ve věci rekultivace na skládce [ulice] ze dne [datum] se hrana nasypaných odpadových hmot v dané době blížila k opěrné zdi, a tím se blížila i doba ukončení skládkové činnosti.

18. Podle zápisu ze dne [datum] sepsaného v kanceláři ředitele TZSMB o výsledku kontroly hygienické úrovně skládky probíhaly v době kontroly rozsáhlé úpravy tvaru skládky jejím provozovatelem – státní organizací TZSMB, které spočívaly v rozhrnování stávající části tělesa skládky až k opěrné zdi tak, aby vznikla souvislá vrstva o výšce podstatně menší, než byla stávající výška přepadové hrany tělesa skládky. Předpokládalo se, že práce budou ukončeny začátkem srpna 1989. Ze zápisu dále vyplývá, že docházelo ke samovznícení skládky, a měla být přijata opatření k zabránění vzniku znečištění ovzduší.

19. Ze zápisu ze schůze komise životního prostředí ONV v [obec] konané dne [datum] vyplývá, že bylo opětovně jednáno o prodloužení životnosti skládky, neboť její životnost končila (viz zápis z [datum] ze spisu zdejšího soudu sp.zn. [spisová značka]).

20. Z podstatné části dokumentace k rozšíření skládky TKO [ulice] – stavební část (ze srpna 1991), zpracovaná projekcí „ Ing. [jméno] [příjmení]“, vyplývá, že jejím objednatelem a investorem byl MÚ [obec]. Z dokumentace má soud za prokázané, že vzhledem k tomu, že stávající kapacita skládky již nepostačovala, a hranice skládkového materiálu dosahovala až k opěrné zdi, nacházející se na pozemcích parc. [číslo] (viz ortofotomapa), bylo plánováno rozšíření skládkování na dalších 25 let. Z tohoto důvodu bylo před stávající opěrnou zdí projektováno rozšíření skládky, včetně stavby nové gravitační hráze a drenáže, utěsnění podloží a stávající skládka měla být sanována (viz průvodní zpráva). S ohledem na zakreslení tělesa skládky nacházejícího se v bodě [číslo] koordinační situace rozšíření skládky TKO [ulice] – souhrnné skutečnosti těleso skládky vzdáleno od opěrné zdi 2,5 m (viz rovněž podélný profil 0-0 rozšíření skládky TKO [ulice] – souhrnné řešení stavby – objekt skládkování).

21. Svědek [příjmení] [jméno] [příjmení] ve své výpovědi uvedl, že zhotovil předmětnou dokumentaci „ rozšíření skládky TKO [ulice] – stavební část“ ze srpna 1991. Když projektoval rozšíření skládky, byl se v dubnu nebo květnu 1991 na skládce asi třikrát podívat. Proto výkresy

projektu dokreslují situaci v dané době. Svědek na místě viděl betonovou zeď a skládku, která k ní dosahovala. Účel a důvod výstavby vyplývá z průvodní zprávy, stejně jako stávající stav a kapacita skládky. K podélnému profilu 0-0 rozšíření skládky TKO [ulice] svědek uvedl, že v bodech 1-4 jsou zakresleny příčné řezy svahu a body 5-7 zachycují skládku. Podle svědka vyplývá z koordinační situace rozšíření skládky TKO [ulice], že čelo skládky bylo vzdáleno od zdi cca tři metry, kdy čára označená [číslo] je spodní hranou skládky.

22. Z obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. [spisová značka], a to z přípisu ze dne [datum], soud dále zjistil, že se žalovaný obrátil na vedlejšího účastníka ohledně pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec]. Žalovaný sdělil, že na hranici tohoto pozemku je umístěna skládka. Podle přípisu žalovaný zjistil, že se na tomto pozemku pohybuje těžká a jiná mechanizace a má dojít k rozšíření skládky na úkor jeho (tohoto) pozemku.

23. Přípisem z [datum] povolil vedlejší účastník jednající [stát. instituce] (dále také „MÚ v [obec]“) vstup pro hydrogeologický průzkum lokality pro rozšíření skládky, a to mimo jiné na pozemek parc. [číslo] s odůvodněním že je vlastníkem tohoto pozemku dle kupní smlouvy z [datum]. Přípisem z [datum] MÚ [obec] upozornil žalovaného na existenci kupní smlouvy ze dne [datum], kterou měly být žalobkyni prodány pozemky parc. [číslo] s tím, že pouze omylem nedošlo k deklaratornímu zápisu do tehdejší evidence nemovitostí.

24. Ze stavebního a kolaudačního rozhodnutí MNV v [obec], odbor výstavby Městského úřadu v Berouně, ze dne [datum] (viz spis zdejšího soudu sp.zn. [spisová značka]), vyplývá, že jím bylo vydáno dodatečné stavební povolení stavby skládky v [obec] – [anonymizováno] na pozemcích parc. [číslo] parc. [číslo] v k.ú. [obec] v tzv. [příjmení] roklí. Správcem a provozovatelem této skládky byla TZSMB a vlastníkem stavby skládky byl vedlejší účastník.

25. Z podstatného obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. [spisová značka] soud zjistil, že se vedlejší účastník žalobou podanou dne [datum] domáhal proti žalovanému a jeho manželce vydání pozemků parc. [číslo] parc. [číslo] v k.ú. [obec], tedy pozemků vzniklých z pozemku parc. [číslo] [ulice] účastník v žalobě poukázal na to, že zakoupil od manželů [příjmení] kupní smlouvou ze dne [datum] pozemek parc. [číslo] – ovocný sad, a to spolu s dalšími pozemky za účelem vybudování skládky odpadků. Ve věci vypovídala [jméno] [příjmení], která při svém výsledku dne [datum] uvedla, že přes jejich zahradu vedla rokle, která patřila Národnímu výboru. Výtoky ze skládky tekly přes zahradu do řeky a kvůli odpadům měl její manžel [jméno] [příjmení] hádku s komisí. [jméno] [příjmení] odmítla, že by ona a její manželé podepsali kupní smlouvu z [datum]. JUDr. [jméno] [příjmení] vypracoval v souvislosti s plánovaným převodem pozemků parc. [číslo] v k.ú. [obec] do vlastnictví MNV v [obec] znalecký posudek k jejich ocenění. Z posudku vyplývá, že dr. [příjmení] provedl místní šetření [datum] za účasti [jméno] [příjmení]. Pozemky se nacházely mezi skládkou a řekou [anonymizováno] a nebyly oploceny a nebyly na nich postaveny ani žádné stavby. Při svém výsledku dr. [příjmení] vypověděl, že mezi manželi [příjmení] a vedlejším účastníkem došlo k dohodě o uzavření uvedené kupní smlouvy z roku 1979 a [jméno] [příjmení] mu řekl, že pozemky vedlejšímu účastníkovi prodal. Okresní soud v Berouně žalobě vyhověl rozsudkem ze dne [datum]. Z následného znaleckého posudku z [datum] znalce [příjmení] [jméno] [příjmení] z oboru písmoznalectví, jenž zkoumal podpisy [jméno] a [jméno] [příjmení] na kupní smlouvě ze dne [datum], pak vyplynulo, že podpis [jméno] [příjmení] není jeho pravým podpisem a naopak podpis [jméno] [příjmení] na předmetné kupní smlouvě je jejím pravým podpisem. K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze změnil rozsudkem ze dne [datum] rozsudek soudu I. stupně tak, že žaloba byla zamítnuta pro neplatnost kupní smlouvy z [datum]. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne [datum].

26. Ze statutu TZSMB z [datum] (viz spis zdejšího soudu sp.zn. [spisová značka]) vyplývá, že TZSMB byl rozpočtovou organizací pro neplacené služby, spravující majetek vedlejšího účastníka, a byl zřízen dne [datum] Městským národním výborem [obec].

27. Podle přípisu TZSMB ze dne [datum] byla skládka domovního odpadu umístěná na pozemcích parc. [číslo] dodatečně povolená dne [datum], provozována pro ukládání tuhých domovních odpadů a průmyslových odpadů. S ohledem na naplnění skládky byl [datum] ukončen svoz tuhých domovních odpadů a skládka byla přehrnuta výkopovou zeminou a hlušinou a provoz skládky byl zastaven [datum]. Ze strany od silnice byla skládka zajištěna oplocením a uzamčenými vraty. MÚ [obec] zajišťoval rekultivaci skládky, jak je zřejmé i z objednávky [číslo] ze dne [datum], jíž MÚ [obec] objednal u Geologické a geodetické služby výškopisné a polohopisné zaměření stávající skládky [ulice] [obec] jako podklad pro její rekultivaci.

28. Z podstatného obsahu spisu vedeného u Státního notářství v [obec] pod sp. zn. [spisová značka], původně označeného jako [spisová značka], soud zjistil, že se týká dědického řízení po [jméno] [příjmení], který zemřel [datum]. Státní notářství v [obec] schválilo rozhodnutím ze dne 5. 2. 1991, [číslo jednací], dohodu o vypořádání dědictví, na základě které jej nabyli jeho pozůstalé dcery [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], a to každá jednu ideální čtvrtinu mimo jiné pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec] [stát. instituce] přípisem z [datum] sdělil státnímu notářství, že do dědictví byl sice zařazen mimo jiné pozemek parc. [číslo] který však byl dříve vykoupěn MNV [obec] kupní smlouvou ze dne [datum] uzavřenou s manželi [příjmení]. Z tohoto důvodu došlo k obnově dědického řízení, byl změněn soupis majetku a uvedený pozemek byl vyňat z projednání dědictví. Dále bylo zjištěno, že vzhledem k tomu, že MNV [obec] nezaslal kupní smlouvu z [datum] k zápisu do Střediska geodézie, bylo dědictví projednáno včetně uvedených pozemků. Rozhodnutím ze dne [datum] byla schválena nová dohoda o vypořádání dědictví, ve které již uvedený pozemek zahrnut nebyl. [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] se ovšem proti uvedenému rozhodnutí odvolaly podáními ze dne [datum] a [datum]. [jméno] [příjmení] v odvolání uvedla, že nesouhlasí s úpravou dědictví po jejím otci, a s tvrzením [stát. instituce] (dále také jako „OÚ [obec]“) o trojím prodeji pozemků, když jimi byl řádně odsouhlasen prodej panu [celé jméno žalovaného], tj. žalovanému. Dále uvedla, že požadavek OÚ [obec], o podpis úpravy dědictví naznačuje nedokonalost dřívějších právních aktů a prokazuje jejich jednání v tísní“. [jméno] [příjmení] uvedla, že nesouhlasí s úpravou dědictví po otci a trvá na původním rozhodnutí s tím, že ruší svůj podpis, neboť v té době neměla potřebné informace. Krajský soud v Praze poté usnesením ze dne [datum] usnesení z [datum] zrušil a věc vrátil notářství k dalšímu řízení s odůvodněním, že státní notářství postupovalo předčasně, neboť schválilo dohodu dědiček o vypořádání dědictví, aniž by se vypořádalo s dohodou uzavřenou dědičkami dříve. Dále Krajský soud konstatoval, že v dědickém řízení nelze řešit neplatnost kupní smlouvy z [datum]. Při dalším jednání dne [datum] [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] zvažovaly podání žaloby na určení platnosti kupní smlouvy ze dne [datum] a požádaly, aby se do vyřešení otázky její platnosti v řízení nepokračovalo. Další jednání již neproběhlo. Z obsahu spisu dále vyplývá, že dědické řízení po [jméno] [příjmení] bylo vedeno pod sp.zn. [spisová značka], a tedy, že [jméno] [příjmení] zemřela v roce 1997.

29. Z dohody o umožnění vstupu na pozemky z [datum] vyplývá, že [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] uzavřeli tuto dohodu s vedlejším účastníkem a byli v ní označeni jako vlastníci pozemku parc.č. PK [číslo]. Na základě této dohody umožnili uvedené osoby vedlejšímu účastníkovi provedení monitorovacích a hydrogeologických prací – odebrání vzorků vod z vrtu HJ1 a HJ2 za účelem zjištění jakosti vod pod bývalou skládkou [ulice] umístěné na pozemku PK [číslo] v období od [datum] do [datum].

30. Z kupní smlouvy ze dne [datum], sepsané formou notářského zápisu, notářkou Mgr. [jméno] [příjmení], sp. zn. [anonymizována dvě slova] [rok], [spisová značka], spolu s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 11. 2000, sp. zn. [spisová značka], vyplývá, že smlouva byla uzavřena mezi žalovaným jako kupujícím a prodávajícími: [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jako právními nástupci manželů [příjmení] (viz rovněž spis zdejšího soudu sp.zn. [spisová značka]). Na základě této smlouvy zakoupil žalovaný pozemky zapsané na [list vlastnictví] v k.ú. [obec] včetně pozemku parc. [číslo] za celkovou kupní cenu 300 000 Kč.

Prodávající upozornili žalovaného na to, že dne [datum] uzavřeli s vedlejším účastníkem dohodu o umožnění vstupu na uvedené pozemky za účelem provedení hydrogeologických prací. Žalovaný prohlásil, že je mu znám stav převáděných nemovitostí.

31. Z novinových článků z [příjmení] deníku z [datum] a [datum] (viz spis zdejšího soudu sp.zn. [spisová značka]) vyplývá, že po rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. [spisová značka] informoval starosta vedlejšího účastníka o závěrech tohoto rozsudku. Město konstatovalo, že žalovaný má zpět své pozemky pod skládkou, nicméně pro finanční náročnost odmítlo jejich vyklizení.

32. Z dopisů vedlejšího účastníka žalovanému z [datum], [datum], [datum] a [datum] soud zjistil, že vedlejší účastník sdělil žalovanému, že opěrná zeď není černou stavbou, a skládka byla státním majetkem, a její provozování na pozemcích žalovaného bylo činností žalobkyně. Z objednávky [číslo] 2007 ze dne [datum] vyplývá, že si vedlejší účastník objednal zaměření bývalé skládky [ulice].

33. Z poštovních poukázek z [datum], [datum], [datum] a [datum] a přípisu Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne [datum] vyplývá, že žalovaný hradil daň z nemovitých věcí za pozemek parc. [číslo] od roku 2000 dosud.

34. Z podstatného obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 C 40/2004 soud zjistil, že žalovaný podal dne [datum] proti vedlejšímu účastníkovi žalobu na vyklizení předmětné části pozemku parc. [číslo] (jakož i části pozemku parc. [číslo]), to vše v k.ú. [obec] (v rozsahu viz bod 1. odůvodnění tohoto rozsudku), případně na zaplacení bezdůvodného obohacení ve výši 73 640 070 Kč s příslušenstvím (po rozšíření žaloby) za užívání těchto nemovitostí jako skládka. Žalovaný vedl, že je mimo jiné výlučným vlastníkem pozemku parc. [číslo] který nabyl kupní smlouvou ze dne [datum] a vedlejší účastník tento pozemek protiprávně užívá ve výše uvedeném rozsahu jako prostor pro skládku domovního odpadu. Žalovaný poukázal na vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne [datum], v němž mu Ministerstvo sdělilo, že neexistuje právní důvod umístění skládky na původních pozemcích. Z vyjádření vedlejšího účastníka ze dne [datum], které žalovaný převzal [datum], soud zjistil, že vedlejší účastník mimo jiné namítal, že byl v době víře, že je vlastníkem pozemků a dovolával se této dobré víry jako stavebník a vlastník stavby skládky. [ulice] účastník dále namítal, že pozemky byly v trvalém užívání socialistické organizace a vznesl námitku, že žalobkyně předmětné pozemky užívala po dobu delší 10 let, a proto je vydržela. [ulice] účastník současně tímto podáním vznesl námitku nedostatku své pasivní legitimace. Podáním ze dne [datum] vedlejší účastník opětovně vznesl námitku, že žalovaný není vlastníkem předmětných pozemků, neboť byly zabrány žalobkyní podle zákona o půdě č. 229/1991 Sb. před [datum] bez právního důvodu tím, že se žalobkyně chopila jejich držby, zastavěla je a držbu reálně vykonávala. [ulice] účastník dále namítal, že žalobkyně předmětné pozemky vydržela, a že žalovaný není v dané věci aktivně legitimován. Žalovaný toto podání převzal [datum]. Žalobkyně přípisem ze dne [datum] sdělila, že nebude do řízení vstupovat jako vedlejší účastník, neboť neeviduje žádný majetek ve vlastnictví státu v souvislosti s pozemky parc. [číslo] v k.ú. [obec] Okresní soud v Berouně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne [datum rozhodnutí], č.j. [číslo jednací], kterým žalobě vyhověl ohledně povinnosti vyklidit výše uvedené pozemky. Krajský soud v Praze k odvolání obou účastníků změnil tento rozsudek rozsudkem ze dne [datum rozhodnutí], č.j. [číslo jednací], v části náhrady nákladů řízení a jinak jej potvrdil. Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne [datum rozhodnutí], č.j. [číslo jednací], zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze v celém rozsahu a zrušil i rozsudek Okresního soudu v Berouně ve výrocích I., IV., VII. a VIII., a v tomto rozsahu věc vrátil Okresnímu soudu v Berouně k dalšímu řízení. Nejvyšší soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalovanému nesvědčí věcná aktivní legitimace z hlediska nabytí jeho vlastnického práva na základě kupních smluv z [datum] (k pozemku parc. [číslo]) a [datum] (k pozemku parc. [číslo]), neboť není jejich vlastníkem. Podle Nejvyššího soudu je věcná aktivní legitimace žalovaného odvislá od řešení vztahu restituční žaloby a žaloby vlastnické. Žalovaný pak ve svém vyjádření z [datum] mimo jiné namítal, že předmětný pozemek vydržel, neboť byl v dobré víře, že je jeho vlastníkem, když byl

takto zapsán v katastru nemovitostí. Ze spisu dále vyplývá, že věc dosud není pravomocně skončena.

35. Soud dále z obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. [spisová značka] zjistil následující. S ohledem na to, že účastníci souhlasili se čtením výpovědi svědků v daném řízení, má soud z protokolu o ústním jednání ze dne [datum] za prokázané, že svědek [jméno] [jméno], bývalý ředitel TZSMB v letech 1992 1997, vypověděl, že TZSMB prováděl skládkování jako příspěvková organizace vedlejšího účastníka a zajišťoval údržbu a provoz skládky. Opěrná zeď byla vybudována ještě před nástupem svědka do funkce v akci Z za dozoru stavebního odboru. Svědek předpokládal, že návoz odpadu probíhal 5-6 let před rokem 1994, resp. před ukončením skládkování komunálního odpadu a otevřením skládky ve [obec]. V roce 1989 probíhalo rozhrnování odpadu směrem k opěrné zdi, aby se zvýšila životnost skládky. Skládka byla zajištěna částečným oplocením. Svědek dále uvedl, že opěrná zeď ani skládka se neprivatizovaly. Svědek [jméno] [příjmení], vedoucí svozu odpadů v TZSMB od [datum] při téže jednání vypověděl, že k ukončení skládkování došlo v červenci 1995, a ve stejné době se začalo skládkovat ve [obec]. V době, kdy svědek do TZSMB nastoupil, se skládka dotýkala ochranné zdi do výše 1 metru, a tato zeď byla postavena za účelem zadržení kalů ze skládky, aby netekly do [anonymizováno]. Další okolnosti navázení odpadu na skládku svědek nevěděl. V době kdy svědek nastoupil do TZSMB, nikdo nerozlišoval pozemky žalovaného, neboť se všichni domnívali, že se jedná o majetek vedlejšího účastníka. Spolu se stavbou opěrné zdi byly zhotoveny i kontrolní vrty, z nichž se odebíraly průsakové vody. Skládka byla oplocena, aby se zabránilo černému skládkování. Soud dále z protokolu o ústním jednání ze dne [datum] zjistil, že svědek [jméno] [příjmení] byl v letech 1968 1982 vedoucím střediska TZSMB a provozním náměstkem a v letech 1998 2009 byl jejích ředitelem. V roce 1968 byla skládka využita jen z 1/3 nebo 1/4. Zeď se stavěla koncem 70. let, možná počátkem 80. let, a v roce 1981 1982 už stála na svém místě. Výkup pozemků pro skládku a její realizaci zajišťoval MNV [obec] a jednal i s panem [příjmení] ohledně odlesnění pozemků. TZSMB zajišťoval jen provoz skládky. Předmětná zeď měla opěrný charakter, aby odpad, který měl sahat až k této zdi, nesjížděl do údolí. Od roku 1968 do 1982 se na odlesněné pozemky navážel odpad, a to postupně směrem k [příjmení] rokle a dělala se panelová cesta. Opatření pro svod vody se nedělalo. Svědek [jméno] [příjmení] při téže ústním jednání vypověděl, že od roku 1983 byl řidičem u TZSMB. Na skládku jezdil 2 x týdně až do jejího uzavření. Svědek uvedl, že bližší časové údaje nedokáže specifikovat, ale domníval se, že asi 1-2 roky před ukončením skládky byl odpad navážen a rozhrnován pod hranu [příjmení] rokle. Svědek [celé jméno žalovaného] ml., syn žalovaného, vypověděl, že v roce 1991 mu bylo 12 let. V té době se jim narodilo první hříbě, a svědek si tehdy chodil hrát s bratrem do prostoru za zdí, za kterou se dostali z boku po stráni. Za zdí byl tehdy velký prostor zhruba v desítkách metrů. Skládka nezasahovala na rovný pozemek, kde rostly akáty, ale byla už viditelná ve svahu, ze kterého odpadávaly ojediné kusy dolů. Svědek [jméno] [celé jméno žalovaného], rovněž syn žalovaného, vypověděl, že neví přesně kdy, ale v době, kdy se jim narodilo první hříbě, běhali po loukách, jezdili na koních a s bratrem chodili za zeď a okukovali skládku a stroje na ní. Skládka občas hořela a šel z ní hustý černý dým, který hasili hasiči, a právě protože byli s bratrem zvědaví, lezli za zeď. Ze skládky pak házeli věci, a snažili se přehodit zeď např. gramofonovými deskami, což se jim ale nepovedlo. Prostor za zdí byl volný, hustě porostlý keři a nebyl zasažený skládkou. Svědek nevěděl, kdy se skládka rozšířila i na pozemek žalovaného, v roce 1991 to ale ještě nebylo. Svědek [jméno] [příjmení], zaměstnanec TZSMB v letech 1976 - 1992, vypověděl, že od roku 1987 ovládal buldozer na skládce v [anonymizováno], kterým rozhrnoval odpad. Zřejmě v roce 1990 pracoval nahoře na pozemku a utrhla se s ním část odpadu. Svědek i s buldozerem sjel po svahu [číslo] metrů dolů do rokle spolu s odpadky na plac před zdí, na kterém se s buldozerem otočil, a opět po boční straně rokle vyjel na skládku. V dané době ještě tuto část rokle nezaváželi a skládka na pozemky ještě nezasahovala. Skládka neměla žádné dno, odpad se jen navážel na pozemky a terénně se upravoval. [ulice] skládky byla postavena opěrná zeď, která měla zachycovat kaly, a proto byl pod zdí pískový filtr. Asi v roce 1992 byla skládka vzdálena cca 15 m od zdi. Svědkyně [jméno] [příjmení], bývalá partnerka žalovaného v letech 1989 2004, vypověděla, že se k žalovanému na statek přistěhovala

v roce 1990. Svědkyně vypověděla, že v té době nebyl odpad na jeho pozemku. Skládky byla vzdálena [číslo] m od zdi, ale svědkyně tam nechodila často. Za zeď chodili boční pěšinou kolem ní, kde byly nějaké keře a stromy, nicméně svědkyně nescházela do úrovně pod zdi, na situaci koukala z bočních stran. Svědkyně nevěděla, kde přesně byla hranice pozemku žalovaného a skládky, ale žalovaný jí řekl, že v okamžiku, kdy se odpad přiblížil na jeho pozemek, začal to řešit a psal dopisy na MÚ [obec]. Podle svědkyně se skládka dostala ke zdi za 2-3 roky po roce 1990. Svědek [jméno] [příjmení], kamarád žalovaného, vypověděl, že někdy v letech 1989 1992 chtěl žalovaný řešit, že se skládka blíží k hranici jeho pozemku, a proto mu dal kontakt na právníka. Svědek nevěděl, kdy to přesně bylo, ale tehdy byla velká mezera desítek metrů mezi zdi a skládkou. Svědek se žalovaným se šli podívat za zeď, obešli ji a koukali na to seshora. Žalovaný to pak tehdy řešil s vedlejším účastníkem a poslal dopis. Z prohlášení [jméno] [jméno] z roku 2007, bývalého ředitele TZSMB v letech 1992 až 1996 vyplývá, že v tomto období byl na pozemcích parc. [číslo] ukládán skládkový odpad. Z čestného prohlášení [jméno] [příjmení] z [datum], vyplývá, že pracoval v letech 1983 až 1998 u TZSMB jak jeden z řidičů svozových vozidel odpadu a na předmětnou skládku vozil odpad z [obec] a dalších obcí. Odpad se ukládal postupně směrem k betonové zdi, která zde již byla vybudována. Poté co se odpad dostal na úroveň zdi, vznikly problémy s jeho vyklápěním. Proto se horní hrana odpadu strhla a tento odpad byl rozhrnován rovnoměrně po celé ploše skládky až k betonové zdi, čímž se rozšířil prostor pro ukládání odpadu. Konkrétní data si však pan [příjmení] již nepamatoval. Z prohlášení [jméno] [příjmení] ze dne [datum] vyplývá, že byl v letech 1972 až 1997 zaměstnancem družstva Mechanika, výrobní družstvo mechaniků v [obec], které v první polovině 90. let vyváželo odpad na předmětnou skládku v [obec]. [příjmení] [jméno] [příjmení] se po dobu roku 1991 skládka nedotýkala opěrné zdi a nacházela se od ní několik desítek metrů daleko.

36. Svědek [jméno] [příjmení] v řízení vypověděl, že pracoval v letech 1994 - 2000 jako vedoucí odboru správy majetku vedlejšího účastníka. Odešel pak na vlastní žádost, a nyní dělá dobrovolně žalovanému archiváře tohoto soudního sporu. Svědek se seznámil se situací v roce 1995 poté, co vedlejší účastník prohrál spor se žalovaným. Od roku 2000 se se žalovaným pravidelně navštěvují, a svědek jezdí za žalovaným na statek. Žalovaný je podle svědka přesvědčen, že pozemek parc. [číslo] (i [číslo]) patří jemu, neboť je nabyt na základě kupní smlouvy, která byla schválena MNV [obec] a dále kupní smlouvu s původními vlastníky. Žalovaný sdělil svědkovi, že pozemky koupil již s opěrnou zdi, která zde osamocně stála zhruba do 90. let 20. století. V roce 1991 pak skládka dosahovala až ke zdi. Svědek se se žalovaným ne bavil o tom, zda žalovaný užíval pozemky nad zdi, nicméně do roku 1991 zde byl ovocný sad, kde žalovaný sbíral jablka pro koně a chodily se tam pást kozy. Poté se na pozemky rozšířila skládka, resp. hromada odpadků. Dané pozemky nikdo nevyužíval, pouze žalovaný pásal a pase koně na náhorní plošině vedle skládky a pod skládkou; na skládce se koně nepásli. Pozemky měl žalovaný oplocené až ke skládce, po hranici násypového materiálu, ale svědek si nepamatoval, kam oplocení konkrétně vedlo. Pravděpodobně pokračovalo za zdi, ale pak bylo zasypané a bylo nahrazeno oplocením vedlejšího účastníka.

37. Svědek [jméno] [příjmení] vypověděl, že je kamarádem žalovaného. V roce 1991 se svědek přistěhoval do [obec], a i po odstěhování v roce 1994 nebo 1995 žalovaného pravidelně navštěvoval na jeho statku. Svědek byl poprvé na statku v roce 1991 a viděl i pozemky okolo. Na pozemcích se pásli koně, a v té době tam ještě nebyly ohrady, proto koně někdy žalovanému utekli i za zeď. Ohrada pro koně pak navazovala na opěrnou zeď. Žalovaný ukázal svědkovi zeď, která ohraničuje skládku. Za zdi byla skládka a svědek tam občas chodil se syny žalovaného házet gramofonové desky do zdi, aby nepoškodili pozemky žalovaného. Pár let tam také chodili hledat věci k případnému dalšímu využití, svědek ale nevěděl, kdy to bylo. Bokem od skládky pak chodili sbírat jablka pro koně. Skládka se postupně přibližovala, proto svědek postupem doby dohodil až ke zdi. Žalovaný sděloval svědkovi, že mu tam za zdi patří nějaké pozemky. Poté, co se svědek odstěhoval z [obec], nepamatoval si, že by se na skládce byl podívat.

38. Z prohlášení RNDr. [jméno] [příjmení] z [datum] (viz spis zdejšího soudu sp.zn. [spisová značka]) spolu s její výpovědí v tomto řízení soud zjistil, že dr. [příjmení] byla v letech 1990 1994 místostarostkou vedlejšího účastníka. V této funkci řešila problém likvidace komunálních odpadů, včetně předmětné skládky. Dr. [příjmení] byla od [datum], a to i v době její výpovědi, starostkou vedlejšího účastníka, a několik předchozích volebních období byla radní. Svoz komunálního odpadu a provoz skládky zajišťovala státní rozpočtová organizace TZSMB, jejímž zřizovatelem byl původně MNV [obec] a poté vedlejší účastník. Svědkyně navštívila skládku v [příjmení] rokli poprvé v polovině roku 1991 a poté celkem asi 5×. Skládka byla zajištěna způsobem, který odpovídal tehdejší úrovni, kdy v dolní části byla ohraničena betonovou zdí, a nacházely se zde odtoky na výluh a pískové filtry. V roce 1991 byl odpad rovnoměrně rozhrnut po celé ploše skládky až k betonové zdi do výše několika metrů. Na přelomu let 1992 a 1993 měla končit životnost skládky, a proto byl odpad hutněn kompaktozem. Z tohoto důvodu se řešilo rozšíření skládky směrem na jih, tj. pod zeď. Byly vypracovány odborné posudky, stanoviska a projektová dokumentace a plánovalo se vybudování hráze na dalších pozemcích pod zdí. V roce 1991 se začaly provádět přípravné práce, a to konkrétně geologický průzkum pro zjištění únosnosti podloží a monitorování podzemních vod a byly odebírány výluhy. Skládka byla původně monitorována, neboť pod zdí se nacházely monitorovací vrty. Na pozemcích pod zdí se v té době pohybovala technika a vrtná souprava. Nad zdí se tato technika nepohybovala, neboť zde byla skládka. Dalším pracím ale zabránil žalovaný, který současně zaslal vedlejšímu účastníkovi dopis. Svědkyně nevěděla, kdy došlo k ukončení skládkování, protože v té době nebyla na radnici. Někdy po roce 2004, 2005 nebo 2006 probíhala na skládce na objednávku jejího provozovatele rekultivace povrchu skládky.

39. Místostarosta vedlejšího účastníka [příjmení] [jméno] [příjmení] vypověděl, že přes padesát let žije v [obec]. Od roku 2014 je zastupitelem vedlejšího účastníka, a od roku 2016 je jeho místostarostou. Svědek uvedl, že když byl malý, tj. v roce 1983 nebo 1985, chodil s kamarády hledat na skládku nerozbité gramofonové desky, které se na ni vyvážely. Na skládku se dostali odspodu a oblezli opěrnou zeď. V té době skládka občas zahořela. Ing. [příjmení] dále jezdil na skládku v letech 1986 – 1988, neboť jeho rodiče na skládku vyváželi suť v souvislosti s rekonstrukcí jejich domu. Na hranu skládky se navážel materiál, který se shazoval do údolí, kde bylo křoví a stromy. Poté byl na skládce v roce 1990 nebo 1991, a viděl, že se skládka prodloužila až ke zdi. Skládka se pak rekultivovala, byla na ni navezena vrstva zeminy, ale Ing. [příjmení] nevěděl, kdy to bylo. V souvislosti s rozhodnutím Krajského soudu v Praze pak vedlejší účastník prováděl přípravné práce k vyklizení skládky.

40. Soud zamítl návrh na provedení veškerých dalších důkazů, neboť je považoval za nadbytečné s ohledem na svá skutková zjištění učiněná z provedených důkazů.

41. Po provedení dokazování a zhodnocení důkazů ve smyslu § 132 o.s.ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti vzal soud za prokázané, že nad [příjmení] rokli v k.ú. [obec] byla rozhodnutím ONV v [obec] povolena skládka [obec] – [ulice] [datum] na pozemcích žalobkyně, kterou provozovalo MNV [obec] prostřednictvím státní příspěvkové organizace TZSMB. S ohledem na to, že se skládka rozšiřovala z pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec], povolil ONV [obec] dne [datum] rozšíření skládky a výstavbu opěrné zdi. Jejím účelem bylo zabránit splavení skládky do nedaleké řeky [anonymizováno] a současně prodloužit životnosti skládky o dalších 10 až 15 let. [ulice a číslo] let 20. století byl pozemek parc. [číslo] prakticky zavezen skládkou, která pokračovala na pozemek [parcelní číslo]. Proto ONV [obec] provedl sondy za účelem zajištění základových poměrů pro vybudování plánované opěrné zdi a s ní souvisejících vrtů pro chránění čistoty odváděných vod. V té době byli vlastníky zemědělského pozemku parc. [číslo] (jakož i parc. [číslo]) nacházejícího se pod skládkou manželé [jméno] a [jméno] [příjmení]. Dne [datum] uzavřelo MNV [obec] s manželí [příjmení] kupní smlouvu, na základě které mělo dojít k prodeji uvedených pozemků Československému státu s tím, že správcem pozemků se měl stát MNV v [obec] Smlouva nebyla zapsána do tehdejší evidence nemovitostí. Následně byla na obou pozemcích vystavěna opěrná

zed, která byla hotová nejpozději v roce 1981. V září 1983 bylo jednáno o zajištění přístupu k čistícím zařízením opěrné zdi a opravě a údržbě zdi v souvislosti s plánovaným rozšířením životnosti skládky. Od roku 1988 se skládka začala přibližovat opěrné zdi, a proto v roce 1989 byla skládka rozhrnována směrem z pozemků p. [číslo] k opěrné zdi. Protože v dubnu či květnu 1991 bylo čelo skládky vzdáleno od zdi 2,5-3 m, řešilo se rozšíření životnosti skládky, a za tím účelem byla vypracována projektová dokumentace k rozšíření skládky TKO [ulice] – stavební část (ze srpna 1991). V té době byly na pozemku parc. [číslo] prováděny přípravné práce, a to konkrétně geologický průzkum a současně se po pozemku začala pohybovat technika a vrtná souprava. Protože žalovaný uzavřel dne [datum] kupní smlouvou s manželi [příjmení], jejímž předmětem byla koupě pozemku parc. [číslo] obrátil se přípisem ze dne [datum] na vedlejšího účastníka s tím, že je vlastníkem tohoto pozemku, na jehož hranici je umístěna skládka. MÚ [obec] (vedlejší účastník) upozornil žalovaného na smlouvu ze dne [datum], a odmítl, že by žalovaný byl vlastníkem tohoto pozemku. [ulice] účastník pak podal dne [datum] vůči žalovanému žalobu u zdejšího soudu, kterou se domáhal vydání pozemku parc. [číslo] právě s ohledem na smlouvu z [datum]. V daném řízení bylo zjištěno, že tato smlouva nebyla uzavřena platně, neboť ji [jméno] [příjmení] nepodepsal, přestože ji [jméno] [příjmení] podepsala. Ve věci nejprve rozhodl Okresní soud v Berouně, který žalobě vyhověl, avšak Krajský soud v Praze s ohledem na závěry znaleckého posudku ohledně pravosti podpisů na kupní smlouvě rozsudkem ze dne [datum] rozhodl, že uvedená kupní smlouva je neplatná, a žalobkyně se z tohoto důvodu nestala vlastníkem předmětného pozemku. Rozhodnutí nabylo právní moci dne [datum]. Nedlouho před tím došlo k ukončení skládkování na předmětných pozemcích dne [datum], skládka byla přehrnuta výkopovou zemínou a provoz skládky byl zastaven [datum]. Následně došlo k rekultivaci skládky. Poté co [jméno] [příjmení] dne [datum] zemřel, byla v rámci projednání dědictví schválena dohoda jeho dcer, podle které [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] nabyly každá jednu ideální čtvrtinu mimo jiné pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec] MÚ v [obec] přípisem ze dne [datum] však vznesl námitku, že tento pozemek již dříve vykoupil kupní smlouvou z [datum]. Po obnově dědictvého řízení byla dne [datum] schválena nová dohoda o vypořádání dědictví, v níž již uvedený pozemek nebyl zahrnut. Proti tomuto rozhodnutí se dědičky [jméno] [příjmení] odvolaly a Krajský soud v Praze usnesením ze dne [datum] rozhodnutí Státního notářství v [obec] zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že státní notářství postupovalo předčasně, neboť v dědictvého řízení nelze řešit neplatnost kupní smlouvy. Dědičky po [jméno] [příjmení] však již poté platnost kupní smlouvy neřešily. Kupní smlouvou ze dne [datum] pak dědici manželů [příjmení] prodali žalovanému pozemek [parcelní číslo]. Žalovaný podal u zdejšího soudu dne [datum] žalobu proti vedlejšímu účastníkovi, ve které se domáhá vyklizení předmětné části pozemku parc. [číslo] (jakož i předmětné části pozemku parc. [číslo]) a zaplacení bezdůvodného obohacení za jeho užívání jako skládka. V daném řízení vedlejší účastník v dubnu 2009 namítal, že žalobkyně vydržela předmětné pozemky, a podáním z [datum] pak tuto námitku zopakoval a doplnil, že pozemky byly zabrány žalobkyní podle zákona o půdě. Okresní soud v Berouně rozsudkem ze dne [datum] žalobě žalovaného vyhověl a odvolací soud toto rozhodnutí potvrdil, nicméně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne [datum] rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a částečně zrušil i rozsudek Okresního soudu v Berouně (s výjimkou části zamítavých výroků) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší soud konstatoval, že žalobce i právní nástupci manželů [příjmení] měli postavení oprávněných osob, a měli proto uplatnit své nároky podle restitučních předpisů.

42. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tvrdila, že nabyla své vlastnické právo k pozemkům v 80. letech 20. století a žalovaný tvrdil, že nabyl své vlastnické právo k pozemku parc.č., [číslo] v k.ú. [obec] v roce 2000, případně vydržením (on či jeho právní předchůdci) v roce 1993, ev. 2003, vycházel soud při právním posouzení s ohledem na ust. § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, z ustanovení zákona [číslo] Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“).

43. Podle § 37 odst. 2 obč. zák. právní úkon, jehož předmětem je plnění nemožné, je neplatný.

44. Podle § 39 obč. zák. je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

45. Podle § 123 obč. zák. je vlastník v mezích zákona oprávněn předmět svého vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užítky a nakládat s ním.

46. Podle § 129 odst. 1 a 2 obč. zák. je držitelem ten, kdo s věcí nakládá jako s vlastní nebo kdo vykonává právo pro sebe. Držet lze věci, jakož i práva, která připouštějí trvalý nebo opětovný výkon.

47. Podle § 130 odst. 1 obč. zák. je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.

48. Podle § 132 odst. 1 obč. zák. lze vlastnictví věci nabyt kupní, darovací nebo jinou smlouvou, děděním, rozhodnutím státního orgánu nebo na základě jiných skutečností stanovených zákonem. Podle odstavce 2 téhož ustanovení nabývá-li se vlastnictví rozhodnutím státního orgánu, nabývá se vlastnictví dnem v něm určeným, a není-li určen, dnem právní moci rozhodnutí.

49. Ve smyslu ustanovení § 132a odst. 1 obč. zák. ve znění účinném od 1. 4. 1983 do 31. 12. 1991 (tj. občanský zákoník ve znění novely č. 131/ 1982 Sb.), kdo s věcí nakládá jako se svou a je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc patří, má – pokud není stanoveno jinak – obdobná práva na ochranu, jaká má vlastník věci.

50. Podle § 133 obč. zák. ve znění účinném od 1. 4. 1983 do 31. 12. 1991 platilo, že osobního vlastnictví k věci lze nabyt koupí, darem nebo jinou smlouvou, děděním, rozhodnutím státního orgánu nebo na základě jiných skutečností stanovených zákonem.

Podle § 133 odst. 2 obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 1992 platilo, že převádí-li se nemovitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví vkladem do katastru nemovitostí podle zvláštních předpisů, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

51. Podle § 134 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném od 1. 4. 1983 do 31. 12. 1991 platilo, že převádí-li se movitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví převzetím věci, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak. Podle odstavce 2 téhož ustanovení převádí-li se nemovitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví účinností smlouvy; k její účinnosti je třeba registrace státním notářstvím, nejde-li o převod do socialistického vlastnictví.

Podle § 134 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013 se oprávněný držitel stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Podle odstavce 3 téhož ustanovení se do doby podle odstavce 1 započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce. Podle odstavce 4 se pro počátek a trvání doby podle odstavce 1 použijí přiměřeně ustanovení o běhu promlčecí doby.

52. Ve smyslu § 135a obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991, se vlastníkem věci, která může být předmětem osobního vlastnictví, stane občan, který má nepřetržitě v držbě (§ 132a odst. 1) movitou věc pod dobu tří let a nemovitou věc po dobu deseti let (odst. 1). Jde-li o pozemek nebo jeho část, který má občan nepřetržitě v držbě (§ 132a odst. 1) po dobu deseti let a k němuž by jinak mohlo být zřízeno právo osobního užívání (§ 199 odst. 1), nabývá vlastnictví k pozemku nebo jeho části stát; občan nabývá právo, aby s ním byla uzavřena dohoda o osobním užívání pozemku v rozsahu uvedeném v § 200. Je-li výměra pozemku větší než nejvyšší přípustná výměra podle § 200 a lze-li podle územního plánu nebo územního rozhodnutí přenechat k osobnímu užívání více částí tohoto pozemku má občan právo vybrat si jen jednu z těchto částí, k níž se pak jako k samostatnému pozemku dohodou zřídí právo osobního užívání (odst. 2). Takto však nelze nabyt věc z majetku v socialistickém vlastnictví nebo věc, ke které má socialistická organizace právo užívání podle zvláštních předpisů. Takto nelze nabyt ani právo k pozemku, který je v socialistickém vlastnictví nebo ke kterému má socialistická organizace právo užívání podle zvláštních předpisů

(odst. 3). Do doby podle odstavců 1 a 2 může si občan započítat dobu, po kterou jeho právní předchůdce měl věc nepřetržitě v držbě, anebo nepřetržitě vykonával právo odpovídající věcnému břemenu (odst. 4). Na běh dob podle odstavců 1 a 2 použije se přiměřeně ustanovení o promlčení (odst. 5).

53. Ve smyslu ustanovení § 865 odst. 1 a 3 obč. zák. účinného do 31. 12. 2013, pokud není uvedeno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní vztahy vzniklé v době od 1. dubna 1964 do 1. dubna 1983. Do doby uvedené v ustanovení § 135a ve znění zákona č. 131/1982 Sb. se započítá i doba, po kterou občan nebo jeho právní předchůdce měl věc nepřetržitě v držbě (§ 135a odst. 1) nebo nepřetržitě vykonával právo odpovídající věcnému břemenu (§ 135a odst. 2) před 1. dubnem 1983; tato doba však neskončí dříve než uplynutím jednoho roku od tohoto dne.

54. Ve smyslu ustanovení § 507a odst. 1 a obč. zák. ve znění účinném k 31. 12. 1991, upravujícího přechodná ustanovení k úpravám účinným od 1. dubna 1983, pokud není uvedeno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní vztahy vzniklé v době od 1. dubna 1964 do 1. dubna 1983. Do doby uvedené v ustanovení § 135a se započítává i doba, po kterou občan nebo jeho právní předchůdce měl věc nepřetržitě v držbě (§ 135a odst. 1) nebo nepřetržitě vykonával právo odpovídající věcnému břemenu (§ 135a odst. 2) před 1. dubnem 1983; tato doba však neskončí dříve než uplynutím jednoho roku od tohoto dne.

55. Podle ustanovení § 868 obč. zák. ve znění účinném ode dne 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013, pokud dále není uvedeno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní vztahy vzniklé před 1. lednem 1992; vznik těchto právních vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před 1. lednem 1992 se však posuzují podle dosavadních předpisů.

56. Podle § 221 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991 zřídí-li na pozemku stavbu občan, který není oprávněn pozemek užívat nebo který je oprávněn ho užívat k jinému účelu, soud na návrh národního výboru nebo organizace, které mají pozemek ve správě, nebo organizace, která je vlastníkem pozemku (§ 205 odst. 2), anebo na návrh toho, kdo má k pozemku zřízeno právo osobního užívání, přikáže stavbu za náhradu navrhovateli, ledaže by tomu bránily důvody zvláštního zřetele hodné, zejména že stavebník byl v dobré víře, že stavbu zřizuje oprávněně. Jestliže to je v zájmu společnosti, soud může též po zjištění stanoviska příslušného národního výboru, který je stavebním úřadem, rozhodnout, že stavebník je povinen stavbu na svůj náklad odstranit.

57. Podle ust. § 399 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991 platilo, že z kupní smlouvy vznikne prodávajícímu povinnost věc kupujícímu odevzdat a kupujícímu povinnost věc převzít a zaplatit za ni prodávajícímu dohodnutou cenu.

58. Podle § 490 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 30. 6. 1988 platilo, že věci, které jsou v soukromém vlastnictví, lze smluvně převádět a dědit.

59. Podle ust. § 588 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2013 platilo, že z kupní smlouvy vznikne prodávajícímu povinnost předmět koupě kupujícímu odevzdat a kupujícímu povinnost předmět koupě převzít a zaplatit za něj prodávajícímu dohodnutou cenu.

60. Dle ustanovení § 3028 o.z. ve znění účinném ode dne 1. 1. 2014, se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Dle odst. 3 není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle ustanovení § 3036 tohoto zákona se podle dosavadních právních

předpisů až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

61. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí (dále jen „ZoPMVO“), ve znění účinném do 28. 11. 1991, platilo, že do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona (tj. 24. 5. 1991) přecházejí věci z vlastnictví České republiky, k nimž ke dni 23. listopadu 1990 příslušelo právo hospodaření národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce a v hlavním městě [obec] též na městské části, pokud obce a v hlavním městě [obec] též městské části s těmito věcmi ke dni účinnosti tohoto zákona hospodařily. Podle § 2 odst. 1, písm. a) ZoPMVO do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona přecházejí nezastavěné pozemky.

62. Podle § 8 ZoPMVO ve znění účinném do 28. 11. 1991 jsou obce povinny do jednoho roku po nabytí vlastnictví k nemovitým věcem podle tohoto zákona učinit návrh příslušnému středisku geodézie na zápis těchto nemovitých věcí do evidence nemovitostí.

63. Podle § 8 odst. 1 ZoPMVO ve znění účinném od 29. 6. 2012 pokud vlastnické právo, které na obec přešlo podle § 1, 2, 2a nebo § 2b tohoto zákona, není dosud zapsáno v katastru nemovitostí, je obec povinna nejpozději do 31. března 2013 uplatnit návrh vůči katastrálnímu úřadu, nebo podat žalobu na určení vlastnického práva u soudu. Nesplní-li obec tuto svou povinnost, považuje se den 1. dubna 2013 za den přechodu vlastnického práva na stát.

64. Podle § 67 odst. 1 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení) ve znění účinném od 24. 11. 1990 (dále také jako „zákon o obcích“) se funkce zakladatele státních podniků, kterou do počátku účinnosti tohoto zákona vykonávaly místní národní výbory, městské národní výbory, národní výbory měst [obec], [obec], [obec] a [obec] nebo obvodní národní výbory v těchto městech, a jejich pravomoc zřizovat, řídit a zrušovat organizace a zařízení, se přenáší na obecní zastupitelstva, městská zastupitelstva, zastupitelstva měst [obec], [obec], [obec] a [obec] nebo obvodní zastupitelstva těchto měst, v nichž tyto státní podniky, organizace a zařízení mají své sídlo.

65. Podle § 11 odst. 4 zákona č. 109/1964 Sb., hospodářský zákoník ve znění účinném do 30. 4. 1990 (dále jen „HZ“) je stavba ve vlastnictví té organizace, která ji pořídila, popřípadě ve celospolečenském, jde-li o státní organizace.

66. Podle § 14 HZ jsou socialistickými organizacemi státní podniky, státní hospodářské organizace, rozpočtové a jiné státní organizace, družstevní organizace, společenské organizace, jakož i jiné organizace, jejichž činnost přispívá k rozvoji socialistických vztahů. Socialistické organizace jsou právními osobami.

67. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení byla žaloba na určení, zda tu určitý právní vztah je či není, tedy určení vlastnického práva k nemovitosti ve smyslu § 80 o.s.ř., zabýval se soud nejprve otázkou, zda žalobkyně má naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Podle ustálené soudní praxe je naléhavý právní zájem dán zejména tam, kde by bylo bez tohoto určení právo žalobce ohroženo, nebo kde by bylo bez tohoto určení jeho právní postavení nejisté. V posuzovaném případě je v katastru nemovitostí jako vlastník předmětné části pozemku parc. [číslo] zapsán výlučně žalovaný, přičemž žalobkyně tvrdí, že jejím vlastníkem je ona sama. Z tohoto důvodu jsou poměry účastníků nejisté, neboť není zřejmé, kdo je skutečným vlastníkem pozemku. Rozhodnutím o podané žalobě o určení vlastnictví lze dosáhnout shody mezi skutečným stavem a stavem zápisu v katastru nemovitostí. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně má naléhavý právní zájem na podané žalobě, a proto se zabýval otázkou vlastnictví předmětného pozemku.

68. Žalobkyně dovozovala své vlastnické právo k pozemku parc. [číslo] (utvořenému oddělením z pozemku parc. [číslo]) z toho, že převzala jeho držbu na základě kupní smlouvy z [datum] uzavřené s manželi [jméno] a [jméno] [příjmení] a začala s nimi v dobré víře nakládat jako s vlastními. Žalobkyně tuto smlouvu podepsala proto, aby se na předmětný pozemek mohla rozšířit skládka

domovního odpadu [ulice], vybudovaná na pozemcích parc. [číslo] parc. [číslo] v k.ú. [obec]. Žalobkyně nechala na pozemku parc. [číslo] (jakož i na pozemku parc. [číslo]), vystavět opěrnou zeď a vybudovat pískový filtr pro odtok vody a výluhu, a to v místech vymezených ve znaleckém posudku [číslo] vypracovaném Ing. [jméno] [příjmení]. Tato opěrná zeď měla sloužit jako zábrana splavení skládky do řeky [anonymizováno] a měla prodloužit životnost skládky o dalších 10 až 15 let. Bylo k ní také plánováno rozšíření skládky, jak je zřejmé ze stanoviska Správy CHKO [anonymizována dvě slova] ze dne [datum], ze zprávy MNV ze dne [datum] či podání ze dne [datum]. V průběhu 80. let 20. století řešil TZSMB stav skládky, těleso skládky i zeď byly kontrolovány a byla řešena rekultivace skládky, jak je zřejmé zápisu z řešení negativních vlivů skládky ze dne [datum], ze záznamu z jednání z [datum], pozvánky MNV v [obec] ze dne [datum], zápisu z jednání ve věci rekultivace na skládce [ulice] ze dne [datum] a zprávy CHKO [anonymizována dvě slova] – odborného stanoviska k odstranění skládky ze dne [datum] MNV [obec] v roce 1983 požádal správu CHKO [anonymizována dvě slova] o vyjádření k plánovanému zřízení panelové komunikace pod skládkou [ulice] za účelem zajištění přístupu k čistícím zařízením a opěrné zdi a její opravě a údržbě v souvislosti s rozšířením životnosti skládky. MNV [obec] pak v roce 1983 vyslovil souhlas s vynětím pozemků parc. [číslo] pro zřízení panelové účelové komunikace k opěrné zdi skládky. Těleso skládky bylo poté rozhrnováno směrem k opěrné zdi (viz zápis z jednání ve věci rekultivace na skládce [ulice] ze dne [datum] či zápis z [datum] sepsaný v kanceláři ředitele TZSMB o výsledku kontroly hygienické úrovně skládky, anebo zápis ze schůze komise životního prostředí ONV v [obec] konané dne [datum]). MÚ [obec] jako objednatel a investor nechal zpracovat dokumentaci k rozšíření skládky, kterou v srpnu 1991 zpracovala projekce „ Ing. [jméno] [příjmení]“, a to z důvodu, že stávající kapacita skládky již nepostačovala a hranice skládkového materiálu dosahovala až k opěrné zdi nacházející se na pozemcích parc. [číslo]. Bylo plánováno další rozšíření skládkování. K dodatečnému stavební povolení stavby skládky v [obec] na [anonymizováno] na pozemcích [číslo] a [číslo] pak došlo rozhodnutím MNV [obec] ze dne [datum].

69. Pokud jde o okamžik, kdy se těleso skládky rozšířilo na předmětnou část pozemku, dospěl soud k závěru, že se tak stalo ještě před datem [datum]. Z ortofotomapy vyplývá, že vzdálenost opěrné zdi k hranici pozemku parc. [číslo] činí 26,02 m, přičemž podle závěrů dokumentace k rozšíření skládky TKO [ulice] – stavební část (ze srpna 1991) ve spojení s výslechem Ing. [příjmení] bylo čelo tělesa skládky již v dubnu nebo květnu 1991 vzdáleno od opěrné zdi pouhé 2,5 až 3 m. Soudu se však nepodařilo zjistit konkrétní okamžik či období, kdy poprvé došlo k překročení hranice předmětného pozemku parc. [číslo].

70. Po nabytí účinnosti zákona č. 172/1991 Sb., o PMVO, tedy dnem 24. 5. 1991, přešla držba práva žalobkyně k pozemku, resp. jeho předmětné části, na které již bylo umístěno těleso skládky, na vedlejšího účastníka podle § 1 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 1, písm. a) ZoPMVO. Předmětnou skládku nad opěrnou zdí, a to v [příjmení] rokli v místě na [anonymizováno], včetně předmětné části pozemku parc. [číslo] ke dni [datum] provozoval a hospodařil s ní MNV [obec] prostřednictvím státní příspěvkové organizace TZSMB. Státní příspěvkovou organizaci TZSMB, která i nadále zajišťovala údržbu a provoz skládky, poté rovněž „ převzal“ vedlejší účastník podle § 67 odst. 1 zákona o obcích účinností tohoto zákona, tedy dne [datum] Tyto skutečnosti potvrzují stavební a kolaudační rozhodnutí MNV v [obec], odbor výstavby [stát. instituce], ze dne [datum], Statut TZSMB z [datum], stejně jako výpověď svědka [jméno] [jméno] či [jméno] [příjmení] v protokolu o ústním jednání ze dne [datum] (viz spis zdejšího soudu sp.zn., 7 C 40/2004). [ulice] účastník pak dále řešil rekultivaci skládky (viz objednávka [číslo] ze dne [datum], jakož i výpověď svědkyně [příjmení] [jméno] [příjmení] a výpověď místostarosty vedlejšího účastníka [příjmení] [jméno] [příjmení]).

71. Je tak zřejmé, že žalobkyně a následně vedlejší účastník předmětný pozemek užívali a chovali se k němu jako jeho vlastník. Z provedených důkazů dále vyplývá, že manželé [příjmení] proti postupu žalobkyně, a následně proti postupu vedlejšího účastníka, tedy proti výstavbě a umístění

zdi na pozemku, provádění dalších činností s tím souvisejících a užívání předmětné části pozemku ničeho nenamítali, nebránili stavbě zdi a respektovali držbu pozemku parc. [číslo] žalobkyní v části za zdí, neboť si byli vědomi existence smlouvy ze [datum] (viz bod 77. odůvodnění tohoto rozsuku).

72. V mezidobí dne [datum] zemřel [jméno] [příjmení], jak je zřejmé ze spisu vedeného u Státního notářství v [obec] pod sp. zn. [spisová značka], původně označeného jako sp.zn. [spisová značka]. V rámci projednání dědictví Státní notářství v [obec] schválilo rozhodnutím ze dne 5. 2. 1991, [číslo jednací], dohodu o vypořádání dědictví, která se týkala spoluvlastnického podílu o celkové velikosti 1/2 k pozemku parc. [číslo]. Podle této dohody se pozůstalé dcery [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] dohodly, že každá nabude jednu ideální čtvrtinu mimo jiné celého pozemku parc. [číslo] v k.ú. [obec]. Nicméně tato dohoda byla uzavřena pouze mezi dědičkami, a žalobkyně či vedlejší účastník se na jejím obsahu nijak nepodíleli. Naopak [stát. instituce] přípisem z [datum] upozornil státní notářství, a jeho prostřednictvím i obě dědičky, že pozemek parc. [číslo] byl dříve vykoupen MNV [obec] kupní smlouvou ze dne [datum] uzavřenou s manželi [příjmení]. Na základě této výhrady došlo k obnově dědického řízení a uvedený pozemek byl vyňat z projednání dědictví. [příjmení] [jméno] [příjmení] následně uzavřely novou dohodu, v níž již uvedený pozemek zahrnut nebyl. Tato dohoda byla schválena rozhodnutím státního notářství ze dne [datum]. [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] se proti uvedenému rozhodnutí odvolaly podáními z října 1991. Nicméně v těchto podáních pouze uvedly, že s rozhodnutím nesouhlasí, a že nemají dostatečné informace. Neplatnost kupní smlouvy či převodu vlastnictví k předmětnému pozemku na žalobkyni nenamítaly. Teprve Krajský soud v Praze v usnesení ze dne [datum], (kterým zrušil usnesení z [datum] o schválení dohody dědiček), konstatoval, že v dědickém řízení nelze řešit neplatnost kupní smlouvy z [datum]. Až tímto okamžikem pozbyl vedlejší účastník, který v tu dobu držel předmětný pozemek, dobrou víru o tom, že držba předmětné části pozemku je po právu. Do této doby však jednal, stejně jako před tím žalobkyně, v omluvitelném omylu, protože do tohoto okamžiku nebyla platnost kupní smlouvy z [datum], a vlastnické právo na základě ní převáděné, nikým napadena.

73. Neplatnost kupní smlouvy ze dne [datum] pak byla potvrzena v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [spisová značka], jehož účastníkem byli žalovaný, jeho manželka a vedlejší účastník. V tomto řízení vyšlo najevo, že kupní smlouva, jejímž předmětem byl mimo jiné prodej pozemku parc. [číslo] je neplatná, protože ji podepsala pouze [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení], který sice o prodeji věděl, jak vyplynulo z výpovědi svědka [příjmení], smlouvu nepodepsal (viz znalecký posudek z [datum] znalce [příjmení] [jméno] [příjmení]). Z tohoto důvodu nedošlo ke smluvnímu převodu vlastnického práva k pozemku parc. [číslo] na žalobkyni. Neplatnost kupní smlouvy takto vyšla najevo teprve po podání žaloby v dané věci, tj. po [datum].

74. Přestože však nedošlo ke smluvnímu převodu vlastnictví na žalobkyni k pozemku parc. [číslo] žalobkyně se prostřednictvím MNV v [obec], resp. státní rozpočtové organizace TZSMB, chopila držby předmětné části pozemku a užívala ji v dobré víře, že jí patří a chovala se k ní jako vlastníka, a to v době od [datum] do [datum], tedy po dobu delší dvanácti let. Tato držba však vzhledem k ustanovení § 135a odst. 3 o.z. ve znění účinném do 31. 12. 1991, (tedy před nabytím účinnosti novely občanského zákoníku provedené zákonem č. 509/1991 Sb.), které vylučovalo vydržení pozemku v tzv. socialistickém vlastnictví, nemohla vyústit v nabytí vlastnického práva vydržením. Jakmile však toto omezení odpadlo na základě zákona č. 509/1991 Sb., mohly se uplatnit právní důsledky oprávněné držby, které zákon až doposud vylučoval (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 506/98). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2764/2012, „Pozemek nebyl podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. až do [datum] způsobilým předmětem vydržení vlastnického práva jeho oprávněným držitelem. Před tímto dnem nebylo možno vlastnické právo vydržet. Oprávněná držba pozemku však byla možná, stejně jako zánik vlastnictví knihovního vlastníka ve prospěch státu v důsledku desetileté oprávněné držby.“ Důvodem je skutečnost, že podle novely provedené zákonem č. 509/1991 Sb., „Do vydržecí lhůty podle § 134

obč. zákoníku lze započítat i dobu držby uskutečňované před 1. 1. 1992 (tj. před novelizací obč. zákoníku provedenou zákonem č. 509/1991 Sb.), a to i tehdy, jde-li o vydržení věci nezpůsobilé být předmětem vydržení před tímto dnem, příp. též jde-li o vydržení subjektem nezpůsobilým vydržet vlastnické právo (tj. právnickou osobou).“ (viz nálezy ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 196/2000). Jak rovněž vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 3612/2018, „ při případném posouzení vydržení je nutné zohlednit také ustálený judikatorní závěr Nejvyššího soudu, že pozemek nebyl podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. až do [datum] způsobilým předmětem vydržení vlastnického práva jeho oprávněným držitelem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2007, sp. zn. 22 Cdo 781/2006). To znamená, že nebyl-li držitel pozemku k [datum] vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu sporný pozemek patří, nemohl k němu nabýt vlastnického práva vydržením (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2764/2012).“ Nicméně v předmětném sporu bylo jak výše uvedeno prokázáno, že žalobkyně, a následně pak vedlejší účastník, byli v dobré víře, že jejich držba je oprávněná, neboť až do doby rozhodnutí Krajského soudu v Praze dne [datum] v řízení vedeném u Státního notářství v [obec] pod sp. zn. [spisová značka], původně označeném jako sp.zn. D 1117/90, neměli a ani nemohli mít pochybnosti o platnosti kupní smlouvy ze dne [datum]. Nikdo totiž do té doby neplatnost kupní smlouvy nenamítl. Z tohoto důvodu měla nejprve žalobkyně, a následně pak vedlejší účastník za to, že v daném okamžiku jsou vlastníky sporného pozemku, resp. jeho části (v rozsahu pozemku parc. [číslo]). [ulice] účastník tak se započtením doby oprávněné držby žalobkyně od [datum] do [datum], a při zohlednění své dobré víry od [datum] do [datum] vydržel vlastnické právo k předmětnému pozemku, které v dobré víře držel i k [datum] ve smyslu § 134 obč. zák. ve znění účinném k tomuto datu.

75. Protože pak vedlejší účastník nepodal do jednoho roku po nabytí vlastnictví k předmětnému pozemku návrh příslušnému středisku geodézie na jeho zápis do evidence nemovitostí podle § 8 ZoPMVO ve znění účinném do 28. 11. 1991, tj. do 24. 5. 1992, a neučinil tak ani do 31. 3. 2013, „ vrátilo se“ podle ust. § 8 odst. 1 ZoPMVO ve znění účinném od 29. 6. 2012, vlastnické právo k předmětnému pozemku v rozsahu uvedeném ve výroku I. tohoto rozsudku žalobkyni dnem [datum].

76. Soud se dále zabýval tvrzením žalovaného, že mu svědčí vlastnické právo k předmětnému pozemku, resp. že jej případně opětovně vydržel, a to k [datum] nebo k [datum], či že toto vlastnické právo vydrželi již jeho právní předchůdci k [datum].

77. V řízení bylo znaleckým posudkem zpracovaným v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. [spisová značka] prokázáno, že [jméno] [příjmení] podepsala předmětnou kupní smlouvu ze dne [datum], kterou mělo dojít k převodu vlastnictví mimo jiné k pozemku parc. [číslo] na žalobkyni. Protože jí tak obsah kupní smlouvy musel být znám, nemohla být v dobré víře, že jí pozemek parc. [číslo] patří. [jméno] [příjmení] sice podle závěrů znaleckého posudku kupní smlouvu nepodepsal, nicméně o podpisu manželky bezpochyby věděl, jak vyplynulo z výpovědi svědka [příjmení] [jméno] [příjmení] v daném řízení. Tento svědek vypracoval v souvislosti s plánovaným převodem pozemků parc. [číslo] v k.ú. [obec] do vlastnictví MNV v [obec] znalecký posudek k jejich ocenění. Z posudku vyplývá, že dr. [příjmení] provedl místní šetření [datum] za účasti [jméno] [příjmení]. Tento svědek současně vypověděl, že mezi manželi [příjmení] a vedlejším účastníkem došlo k dohodě o uzavření uvedené kupní smlouvy z roku 1979 a [jméno] [příjmení] mu řekl, že pozemky vedlejšímu účastníkovi prodal. Z tohoto důvodu nemohl být ani [jméno] [příjmení] v dobré víře, že je vlastníkem daného pozemku. Po smrti [jméno] [příjmení] dne [datum] sice uzavřely jeho dědičky [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] dohodu ohledně vypořádání spoluvlastnického podílu o velikosti 1/2 k pozemku parc. [číslo] která byla schválena státním notářstvím v [obec] dne [datum], nicméně k námitce MÚ [obec] uplatněné přípisem z [datum], (že tento pozemek byl dříve vykoupěn MNV [obec] kupní smlouvou ze dne [datum]), uzavřely dědičky novou dohodu, v níž již uvedený pozemek zahrnut nebyl. Tato dohoda byla schválena státním notářstvím v [obec] dne [datum]. Přestože se [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] proti tomuto rozhodnutí následně

odvolaly podáními ze dne [datum] a [datum], nevznesly v odvolání námitku neplatnosti převodu vlastnického práva na žalobkyni a kupní smlouvy z roku 1979. Protože pak obě dědičky ani v návaznosti na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne [datum], který konstatoval, že v dědickém řízení nelze řešit neplatnost kupní smlouvy z [datum], nepodaly žalobu na určení platnosti kupní smlouvy ze dne [datum], a platnost kupní smlouvy dále neřešily, nemohly být v dobré víře, že jim vlastnické právo k předmětnému pozemku patří, a proto vlastnické právo k předmětnému pozemku nemohly vydržet.

78. Jestliže pak žalovaný uzavřel kupní smlouvu ze dne [datum] s dědici manželů [příjmení], (když [jméno] [příjmení] zemřela v roce 1997), na základě které mělo dojít k prodeji všech pozemků zapsaných na [list vlastnictví] v k.ú. [obec] včetně pozemku parc. [číslo] nedošlo k platnému převodu tohoto vlastnického práva na žalovaného. Jak z výše uvedeného vyplývá, vlastníkem pozemku parc. [číslo] (resp. i [číslo]) byl v té době vedlejší účastník. Z tohoto důvodu tedy nemohli dědici manželů [příjmení] ve smyslu § 37 odst. 2 obč. zák. převést na žalovaného více práv, než sami k danému datu měli. Soud proto dospěl k závěru, že předmětná kupní smlouva, kterou soud posoudil podle § 588 obč.zák, je v části týkající se pozemku parc. [číslo] (resp. i [číslo]) v k.ú. [obec] neplatná. Protože kupní cena byla v předmětné kupní smlouvě ujednána jedinou částkou a není zřejmé, jaká část z této kupní ceny připadá na který pozemek, dospěl soud k závěru, že kupní smlouva je neplatná jako celek. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího soudu obsažené v rozsudku sp.zn. 22 Cdo 2127/2000, v němž soud konstatoval, že „ Jestliže v kupní smlouvě, kterou se převádí více nemovitostí, účastníci sjednají cenu tak, že ve smlouvě není cena jednotlivých nemovitostí specifikována (a to ani odkazem na znalecký posudek), a z povahy převáděných nemovitostí je zřejmé, že nemůže jít o stejné ceny, pak platí, že je-li smlouva neplatná ohledně převodu jedné z nemovitostí, je neplatná i v části týkající se zbývajících nemovitostí.“ Tyto závěry jsou aplikovatelné i za současné právní úpravy – viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4452/2018.

79. Přestože žalovaný byl a dosud je zapsán jako vlastník předmětného pozemku v katastru nemovitostí, nenabyl ani z tohoto důvodu vlastnické právo vydržením. Chybělo mu totiž, stejně jako jeho právním předchůdcům (rodině [příjmení]) faktické ovládnutí pozemku, čemuž svědčí výpovědi jednotlivých svědků pod bodem 35. odůvodnění tohoto rozsudku a výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení], na který soud odkazuje. Naproti tomu žalobkyně a následně i vedlejší účastník pozemek skutečně užívali (viz bod 70. a 73. odůvodnění tohoto rozsudku). Žalovaný tak nemohl vydržet předmětnou část pozemku dle ust. § 134 obč. zák., ani dle § 135a obč. zák., neboť pozemek neužíval a reálnou držbu nad ním vykonával vedlejší účastník, nadržel tedy pozemek v dobré víře po dobu delší deseti let. [ulice] účastník totiž v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [spisová značka] vznesl podáním ze dne [datum] námitku vydržení žalobkyní, a žalovaný toto podání převzal [datum]. Nad to v řízení vyšlo najevo, že žalovaný pozemek parc. [číslo] vůbec neužíval, neboť v době, kdy jej nabyl se na něm již nacházelo těleso skládky. Ani žádný ze svědků, kteří byli ve věci vyslechnuti, nepotvrdil, že by žalovaný pozemek užíval. Přestože si na pozemky za zdí chodili hrát synové žalovaného a okukovat skládku, jak vyplynulo z jejich výpovědí v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 C 40/2004, nebyla předmětná část pozemku [anonymizováno] užívána. Oba chlapci sice vypověděli, že kolem roku 1991 byl tehdy za zdí velký prostor zhruba v desítkách metrů, nicméně jejich výpovědi soud neuvěřil. Odporuje totiž dokumentaci k rozšíření skládky TKO [ulice] – stavební část (ze srpna 1991), a dále výpovědi svědka [příjmení] [jméno] [příjmení]. Z těchto důkazů vyplývá, že již v dubnu nebo květnu 1991 bylo čelo skládky vzdáleno od opěrné zdi 2,5 až 3 m. Dokumentaci skládky považoval soud za věrohodný důkaz, neboť svědek [příjmení] [příjmení], ani ti, kteří s ním dokumentaci zhotovovali, neměli a nemají žádný zájem na výsledku sporu, a bylo by s podivem, pokud by si nesprávností zaměření skládky nevšimli její objednatel a investor, tj. MÚ [obec]. Skutečnost, že by předmětná část pozemku byla využívána jinak než za účelem budování skládky na něm, nepotvrdila ani svědkyně [jméno] [příjmení], z jejíž výpovědi vyplývá, že se žalovaný pouze ohradil proti dalšímu

rozšiřování skládky za zeď, když se dopisem z [datum] obrátil na MÚ [obec] s tím, že se na pozemku parc. [číslo] pohybuje těžká a jiná mechanizace a má dojít k rozšíření skládky na úkor jeho (tohoto) pozemku. Tento dopis potvrzuje, že žalovaný, stejně jako rodina [příjmení], v dané době uvedené pozemky (za zdí) za své vlastnictví nepovažovali a ani je neužívali a neměli je v držbě. Tuto skutečnost lze dovodit z toho, že žalovaný se předmětným dopisem ze dne [datum] ohrazoval proti budoucímu rozšiřování skládky na jeho tehdejší pozemek parc. [číslo] přestože Dokumentace k rozšíření skládky TKO [ulice] – stavební část (ze srpna 1991) a ortofotomapa potvrzují, že v roce 1991 již bylo těleso skládky prakticky na celém pozemku parc. [číslo] jakož i na pozemku parc. [číslo]. Stejně tak z výpovědi svědka [příjmení], který navštěvoval žalovaného na statku v letech 1991 až 1995, vyplynulo, že pozemek za zdí nebyl užíván jinak než pro funkci skládky, když tento svědek vypověděl, že žalovanému občas utekli koně za zeď. To potvrzuje i to, že svědek chodil za zeď házet gramofonové desky ze skládky na opěrnou zeď, obdobně jako svědek [příjmení] [příjmení], který sem jako malý chodil s kamarády. Z výpovědi svědka [příjmení] pak vyplynulo, že poté, co se na pozemku parc. [číslo] rozšířila skládka, je žalovaný neužíval.

80. Žalovaný a jeho právní předchůdci tedy měli k pozemku pouze tzv. knihovní držbu. Protože žalovaný nemohl být a ani nebyl v dobré víře, že mu pozemek parc. [číslo] patří, pozemek zakoupil v roce 2000, kdy věděl, že se na něm nachází výše uvedená opěrná zeď, jakož i skládka odpadů, a nikdy předmětnou část pozemku skutečně neužíval, a neujal se nikdy skutečné držby pozemku. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 3652/2016, tzv. knihovní držba není skutečnou držbou; držba předpokládá skutečné, faktické ovládnutí věci (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1664/2000, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2013, sp. zn. 22 Cdo 3787/2012). Při posuzování otázky, zda v daném případě byly splněny podmínky oprávněné držby vedoucí k vydržení, nelze vycházet jen ze skutečnosti, že stav vzniklý v důsledku uchopení držby nebyl v souladu s údaji uvedenými v pozemkové knize, popřípadě v jiné veřejné knize, o kterých se držitel nepřesvědčil. Je třeba brát do úvahy všechny okolnosti, za kterých byla držba uchopena“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1999 sp. zn. 22 Cdo 837/98, publikovaný v Právních rozhledech, roč. 2000, [číslo]). Pouhý nesoulad skutečného stavu se stavem uvedeným v katastru nemovitostí nevylučuje dobrou víru držitele, že je vlastníkem užívaného pozemku.“ Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2002, sp. zn. 22 Cdo 728/2000, pak vyplývá, že, „ pro vznik držby je nezbytné naplnění dvou předpokladů: vůle s věcí nakládat jako s vlastní (animus possidendi - prvek subjektivní) a faktické ovládnutí věci - panství nad věcí (corpus possessionis - prvek objektivní). Faktickým ovládnutím se nerozumí jen fyzické ovládnutí věci. Fakticky věc ovládá ten, kdo podle obecných názorů a zkušeností vykonává tzv. právní panství nad věcí. Držby věci se lze uchopit též její tradicí. Držitel se nemusí chopit držby věci sám, ale může jít o její nabytí zástupcem; není ani nutné fyzické převzetí věci držitelem. Užívali někdo pozemek jako držitel, nemůže jeho držbu vyloučit pouhá okolnost, že jiný je, byť i se zřetelem ke všem okolnostem, v dobré víře, že držitelem je on sám a uživatel je jeho detentorem.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný nemohl být a ani nebyl v dobré víře, že mu patří pozemek parc. [číslo] proto ani nemohl vydržet vlastnické právo k němu. Soud ohledně svých závěrů odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 1513/2012, v němž soud konstatoval, že, „ Je-li někdo zapsán ve veřejných knihách jako vlastník pozemku, nicméně pozemek fakticky (byť např. prostřednictvím detentora, který může být nájemcem či jiným uživatelem, odvozujícím své právo od knihovního vlastníka) neovládá, má tzv. knihovní držbu. Knihovní držba není skutečnou držbou a nepožívá ochrany. [jméno], kde není držba, nemá smysl uvažovat o dobré víře toho, kdo tvrdí nabytí vlastnictví vydržením.“ I přesto, že tedy žalovaný hradil za předmětný pozemek daň z nemovitosti, neměl nad ním faktické právní panství, jak výše uvedeno.

81. Ze všech výše uvedených důvodů proto soud dospěl soud k závěru, že vlastníkem předmětného pozemku parc. [číslo] je žalobkyně, a proto rozhodl, jak ve výroku I. rozsudku uvedeno, a žalobě v plném rozsahu vyhověl.

82. Ohledně nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. výrokem II. tak, že plně úspěšné žalobkyni, jejímuž návrhu bylo vyhověno, přiznal právo na náhradu nákladů potřebných k účelnému bránění práva. Náklady žalobkyně představují paušální náhradu ve smyslu § 151 odst. 3 o.s.ř., neboť žalobkyně nebyla v řízení zastoupena advokátem. Soud přiznal žalobkyni za 13 úkonů podle § 1 odst. 3, písm. a) a c) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu (dále jen „vyhláška“), tj. 1x za sepis žaloby, 4 x sepis podání a dále 2 x 2 úkony za účast na jednáních soudu ve dnech [datum] a [datum] přesahujících dvě hodiny a 4 x úkon za účast na jednání soudu dne [datum], [datum], [datum] a [datum] paušální náhradu vždy ve výši 300 Kč podle § 2 odst. 3 vyhlášky. Celkem tak soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů ve výši 3 551 Kč. Třídenní lhůta k plnění ve výroku II. pak byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.. Soud doplňuje, že nepřiznal žalobkyni paušální náhradu vždy ve výši 300 Kč, a to za podání ze dne [datum] a, neboť tyto náklady nepovažoval za účelné, když žalobkyně tímto podáním pouze upřesňovala žalobu a dále za písemný závěrečný návrh, neboť žalobkyně se účastnila ústního jednání dne [datum], a proto tyto náklady soud nepovažoval za účelné.

83. Výrokem III. soud rozhodl v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. o nákladech řízení vedlejšího účastníka, který měl ve smyslu ust. § 93 odst. 3 o.s.ř. v řízení stejná práva a povinnosti jako procesně úspěšná žalobkyně, na jejíž straně vystupoval. Vedlejšímu účastníkovi proto soud přiznal právo na náhradu nákladů potřebných k účelnému bránění práva, sestávající z odměny za zastupování ve výši podle § 9 odst. 4, písm. b) ve spojení s odst. 3, písm. a) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., za 13 úkonů právní služby po 3 100 Kč z hodnoty 50 000 Kč, a to za 1x převzetí a přípravu zastoupení, 5x sepis podání a 2 x 2 úkony za účast na jednáních soudu ve dnech [datum] a [datum] přesahujících dvě hodiny podle ust. § 11 odst. 1 písm. g), a 4x úkon za účast na jednání soudu dne [datum], [datum], 19. 5. 202 a [datum]. Náklady vedlejšího účastníka dále sestávají z paušální náhrady hotových výdajů advokáta dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to za 13 úkonů právní služby po 300 Kč a 21% DPH ve výši 9 282 Kč. Žalovaný je tak povinen uhradit náklady řízení vedlejšího účastníka v celkové výši 53 482 Kč. Třídenní lhůta k plnění ve výroku II. pak byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř., ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. je pak žalovaný povinen zaplatit náhradu nákladů k rukám advokáta, která vedlejšího účastníka v řízení zastupoval. Soud doplňuje, že ani vedlejšímu účastníkovi nepřiznal náklady spojené s písemným sepisem závěrečného návrhu, neboť s ohledem na účast vedlejšího účastníka, resp. jeho právního zástupce na jednání dne [datum], nepovažoval soud tento úkon za účelně vynaložený náklad, když závěrečný návrh mohl být přednesen při jednání ústně.

84. Protože je žalobkyně podle § 11 odst. 2, písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích osvobozena od soudních poplatků a soud jejímu návrhu vyhověl, uložil soud žalovanému ve výroku IV. tohoto rozsudku rovněž povinnost zaplatit soudní poplatek na místo žalobkyně dle § 2 odst. 3 zákona. Protože soudní poplatek činí podle Položky 4, bod 1, písm. a) ve spojení bodem 3 Sazebníku poplatků 5.000 Kč, rozhodl soud, jak výše uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15-ti dnů ode dne doručení účastníkovi ke Krajskému soudu v Praze, a to prostřednictvím Okresního soudu v Berouně.

Nebude-li rozhodnutí plněno dobrovolně, lze podat návrh na výkon rozhodnutí podle části šesté o.s.ř., nebo návrh na nařízení soudní exekuce a pověření soudního exekutora podle zákona č. 120/2001 Sb. (exekučního řádu).

Beroun 16. září 2022

JUDr. Markéta Švarcová
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. srpna 2023.